

Sypie się zboże dla państwa

Prace żniwne w całym województwie są już w pełnym toku. W niektórych powiatach, jak np. w tureckim, konińskim i stupeckim dobiega końca. Na polach spóźnień produkcyjnych Jarzynie i Zodyń w pow. Wolsztyn, Mateuszów — pow. Srem, Marianowo — pow. Trzcianka, Gębice i Sarbinowo pow. Gostyń, żyto zostało już całkowicie skoszone.

Rolnicy przystępują natychmiast do realizacji obowiązkowych dostaw zboża dla państwa. Pierwsi w naszym województwie, rozpoczęli dostawy robotnicy PGR Strzeszyn — Zespół PGR Naramowice. Nie pozostał w tyle Zespół PGR Kotowo, który jako drugi dostarczył już do punktu skupu 30 ton zboża.

Również chłopcy indywidualni przystąpili do dostaw zboża dla państwa. Wielu z nich zrealizowało już roczne plany dostaw zboża. Do nich należy średniorolny Mieczysław Rynowicki, ze wsi Gułów, pow. Ostrów, który swój roczny plan przekroczył już o 250 kg zboża. Roczne plany zrealizowali także Antoni Kuszecki ze wsi Psary i Józef Jaski IV z Raczyc — obaj z pow. Ostrów. (za)

Traktory ze zbożem z PGR Naramowice — gospodarstwo Strzeszyn przed gmachem Prezydium PRN w Poznaniu.

Poległym — pamięć, żywym — sprawiedliwość!

Ostatnie dni lipca 1944 roku. Ciężkie, duszne, rozdziane żarem słońca, natarł na atmosferę niepokój, nerwowego, pełnego napięcia oczekiwania na wybuch czegoś, co wisiało w powietrzu jak kurz warszawskiej ulicy. Wybuchło wreszcie pierwszoserpniowym popołudniem — pożarem szopy magazynów Powiśla. Pękło echem pierwszych strzałów, powiało po ulicach przedziwną mieszaniną zapachów: gorącego, zakurzonego powietrza, prochu i wolności. Ona ma swój zapach. Upić się nim można. Gdyby go rozdzielić na części, poznać by łatwo woń ziemi, świeżego chleba, wymoczonej splekanych rąk matki, wieczoru zapadającego nad zasypiającym miastem, wiatru niosącego wieści od kwiatów wychylających się z balkonowych skrzynek.

Nie zapomnę tych nocy, kiedy nam, najmłodszym, po zwolono czuwać wraz ze starszymi na dachach domów, wsłuchiwać się w odgłosy toczonej się gdzieś w dali, obserwować paciorki świetlnych pocisków goniących się po granatowym niebie i uczyć się piosenek, które wzięły się nie wiadomo skąd. „Piosenki płynące z barykad wśród ulic, zaułków, ogrodów”, o której mówił, że „z chłopcami idzie na wypad pod ręką przez całe Mokotów: Piosenki powstawały, do którego tak niespodziewanie przyszła miłość do sanitariuszki Małgorzaty, jak amunicja do p-pance. Piosenki o chłopcach z armii, dla której nie straszny był „Tygrysów” gniew... Piekne to piosenki. Nie traktujmy ich jak zakazane.

W tych dniach pojęcie bohaterstwa — straciło swoją moc, pojęcie śmierci — swoją groźbę. Codzienne obcowanie z nimi przysłało im znajome codziennosci. Jakież szaleńcze tempo nabrało tu życie, skoro na młodych twarzach zostawały ślady, jakie tylko lata kształtować

GTOS WIELKOPOLSKI

Cena 20 gr

CZYTELNIK

Rok XII Wydanie AB

Poznań, środa 1 VIII 1956 r.

Nr 182 (3891)

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

O sytuacji politycznej i gospodarczej kraju i zadaniach partii

I.

Uchwały III Plenum KC, a zwłaszcza dyskusja w partii po

XX Zjeździe KPZR, otworzyły nowy okres w życiu partii i w rozwoju sytuacji politycznej w kraju.

Partia nasza poddała słusznej krytyce ideologiczne i polityczne wypaczenia przeszłości, wynikające z odstępstw od leninowskich zasad życia partii i państwa — kult jednostki, ograniczanie demokracji, naruszanie praworządności. Partia podjęła naprawę błędów i wypaczeń.

Wyrażając najgłębsze pragnienia klasy robotniczej i mas ludowych, partia nasza proklamowała i zapoczątkowała kurs na pogłębienie demokratyzacji kraju oraz realizację programu szybszej niż dotychczas poprawy bytu mas pracujących, a w szczególności klasy robotniczej.

Ten nowy kurs partii i władzy ludowej prowadzi do umocnienia więzi partii i władzy ludowej z masami.

Podążając nowy kurs i realizując go z całą konsekwencją jako jedynie słuszny, partia musi pamiętać, że w społeczeństwie klasowym, przy poważnym jeszcze oddziaływaniu ideologii burżuazyjnej i drobnomieszczańskiej, proces demokratyzacji będzie nie tylko wzmacniał tendencje socjalistyczne, ale będzie również aktywizował elementy burżuazyjne. Elementy burżuazyjne usiłują wykorzystać ten proces do organizowania swych sił i wzmocnienia oddziaływania na masy pracujące. Warunkiem prawidłowego rozwoju procesu socjalistycznej demokratyzacji jest udaremnienie tych prób ożywienia tendencji burżuazyjnych i ugruntowanie kierowniczej roli partii marksistowsko-leninowskiej.

Kierując procesem demokratyzacji, partia powinna jednocześnie wnosć socjalistyczną świadomość nie tylko w szeregi klasy robotniczej, lecz i jej sojuszników, stopniowo, ale konsekwentnie przezwyciężając anarchiczne, drobnomieszczańskie tendencje i utopijne poglądy oderwane od konkretnego układu sił politycznych.

Niedostatecznie uwzględnienie przez partię tych momentów obecnego układu sił klasowych zaciążyło ujemnie na rozwoju sytuacji politycznej.

Plenum KC stwierdza, że tragiczne wypadki w Poznaniu, które wywołały głęboki wstrząs w całej partii, w klasie robotniczej i w naródzie, rzuciły nowe światło na sytuację polityczną i społeczną w kraju.

Faktem jest, że w Poznaniu udało się demagogom, elementom warcholskim i wrogim wykorzystać szereg nieadekwatnych, niezadowolonych robotników ZISPO i szeregu innych zakładów na cel przewlekłego załatwiania ich dotkliwych bolączek i służących postulatów, wywołać strajki i doprowadzić do demonstracji ulicznych.

Faktem jest, że sytuację te

wykorzystały podziemne kontrrewolucyjne grupy czerpiące inspirację z obcych, wrogich Polsce źródeł dla dokonania zbrodniczej prowokacji i zbrojnych wystąpień przeciwko władzy ludowej i to właśnie w okresie targów międzynarodowych dla nadania wypadkom znaczenia międzynarodowego i podważenia pozycji Polski.

(Ciąg dalszy na str. 2)

Uroczyste obchody XX rocznicy demonstracji robotniczych we Włocławku

WŁOCŁAWEK (PAP)

We Włocławku odbyły się 29 ub. m. uroczyste obchody XX rocznicy pamiętnych, lipcowych strajków i demonstracji robotniczych 1936 roku. Na uroczystości przybył I sekretarz KC PZPR E. Ochab, który w okresie nasilenia wystąpień proletariatu Włocławka działał w tym okręgu z ramienia KC KPP. Obecni byli także uczestnicy tych walk, m. in. byli działacze KPP i PPS-Lewicy, spośród których wielu przybyło z różnych miejscowości naszego kraju.

W godzinach przedpołudniowych odbyło się we Włocławku uroczyste Plenum Komitetu Miejskiego PZPR, poświęcone rocznicy strajków oraz tradycjom rewolucyjnym czerwonego Włocławka. W trakcie obrad Plenum przemawiało m. in. wielu starych działaczy KPP — uczestników wydarzeń i współorganizatorów strajków i manifestacji w 1936 roku, jak Stefan Waleś, Antoni Tomaszewski, Stefan Kiliński i inni. Wszyscy mówcy zarówno przedstawiciele starszego jak i młodszego pokolenia działaczy podkreślali jedność całej partii wokół jej Komitetu Centralnego w walce o realizację nowych zadań, jakie postawione zostały przez VII Plenum KC PZPR.

Zabrał także głos I sekretarz KC PZPR — Edward Ochab. Centralnym punktem uroczystości było wielkie zgromadzenie mieszkańców miasta, które odbyło się w Hali Sportowej.

Uroczystości zagałę sekretarz KM PZPR we Włocławku Zenon Jundziłł. Następnie obszernie przemówienie wygłosił I sekretarz KC PZPR

Edward Ochab.

Centralnym punktem uroczystości było wielkie zgromadzenie mieszkańców miasta, które odbyło się w Hali Sportowej.

Uroczystości zagałę sekretarz KM PZPR we Włocławku Zenon Jundziłł. Następnie obszernie przemówienie wygłosił I sekretarz KC PZPR

OREDDIE Rady Najwyższej ZSRR do parlamentów wszystkich krajów przekazane parlamentom NRF i Iranu

MOSKWA (PAP).

Jak donosi Agencja TASS, chargé d'affaires w NRF Kurdiawce wręczył pełniącemu obowiązki ministra spraw zagranicznych Grevemu tekst orędzia Rady Najwyższej ZSRR w sprawie rozbrojenia, prosząc o przekazanie go parlamentowi NRF. Orędzie to zaadresowane do parlamentów wszystkich krajów, zostało przekazane również Iranowi.

Delegacja japońska w Moskwie

W nocy z 23 na 29 ub. m. przybyła do Moskwy delegacja japońska, która ma prowadzić rozmowy w sprawie normalizacji stosunków między ZSRR a Japonią.

W skład delegacji, na której czele stoi minister spraw zagranicznych Szigemitsu Wchodźki Macumoto, który prowadził rozmowy w Londynie jako przedstawiciel Japonii, oraz inne osoby.

Rozpoczął się Rok Kasprowiczowski

ZAKOPANE (PAP)

29 ub. m. w 30 rocznicę śmierci Jana Kasprowicza odbyła się pod protektoratem Min. Kultury i Sztuki uroczysta inauguracja Roku Kasprowiczowskiego w Zakopanem.

Na Harendzie, gdzie znakomity poeta spędził ostatnie dwa lata życia i gdzie został pochowany, zgromadzili się wokół mauzoleum liczni goście i okoliczni mieszkańcy. Obecni byli członkowie rodziny poety. Przybyli: wiceminister kultury i sztuki — S. Piotrowski, przedstawiciele Wojewódzkiej i Miejskiej Rady Narodowej, delegaci Zarządu Głównego Związku Literatów Polskich, pisarze zamieszkali w Zakopanem, delegacje organizacji społecznych, Polonii amerykańskiej, liczni mieszkańcy Zakopanego, wczasowicze oraz goście z okolicznych wiosek. W uroczystości wzięli udział przedstawiciele duchowieństwa oraz działacze katolicy.

Okolicznościowe przemówienie nie wygłosił przewodniczący społecznego komitetu obchodu Roku Kasprowiczowskiego w Zakopanem, literat Tadeusz Bocheński.

*

31 ub. m. odbyła się w Zakopanem uroczysta akademicka cześć Jana Kasprowicza.

Referat pt. „Jan Kasprowicz — człowiek i dzieło” wygłosił prof. Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu — Konrad Górski.

Spotkanie Edwarda Ochaba i Franciszka Mazura z kierownictwem ZSL

WARSZAWA (PAP)

30 lipca br. I sekretarz KC PZPR Edward Ochab wraz z sekretarzem KC Franciszkiem Mazurem poinformowali prezesa NK ZSL Władysława Kowalskiego oraz wiceprezesa Stefana Ignara i Al. Juskiewicza o przebiegu VII Plenum. W rozmowie zwrócono w szczególności uwagę na sprawy rolnictwa oraz na dalsze zacieśnianie współpracy PZPR i ZSL.

Rewizja procesu J. Różańskiego

b. dyrektora departamentu śledczego b. MBP

WARSZAWA (PAP)

Sąd Najwyższy rozpatrzył nadzwyczajną rewizję, złożoną przez Prokuratora Generalnego PRL na niekorzyść przebywającego w więzieniu b. dyrektora departamentu śledczego b. MBP — J. Różańskiego.

J. Różański skazany został wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie na podstawie art. 286 K. K. na karę 5 lat więzienia, natomiast Prokurator Generalny PRL dopatrywał się w sprawie przestępstw, kwalifikujących się do surowszych sankcji karnych niż orzeczone przez Sąd Wojewódzki.

30 ub. m. Sąd Najwyższy uchylił wyrok pierwszej instancji, do której powróci sprawa celem ponownego jej rozpatrzenia.

Z myślą o ludności wiejskiej

POZNAŃ (PAP)

Ośmiem placówek remontowo-budowlanych, podległych WZSP w Poznaniu nastawiono się ostatnio wyłącznie na usługi dla mieszkańców wsi.

Są to m. in. spółdzielnie pracy w Poznaniu, Wągrowcu, Sremie i Śmiglu.

Szereg placówek WZSP przystąpiło również do produkcji z miejscowego surowca dachówek, kregów do studzien, słupów do płotów i cegieł dla potrzeb wsi. W tym celu uruchomiona została m. in. cegielnia w Mchach, pow. Srem o tymczasowej zdolności produkcyjnej 1.200 tys. cegieł rocznie. Następnie cegielnia spółdzielcza, która będzie pracować na potrzeby budownictwa wiejskiego, uruchomiona zostanie w Ostrowie Wlkp.

Spółdzielnia Pracy im. 22 Lipca w Poznaniu rozpoczęła także produkcję elementów prefabrykowanych na jednorodzinne domki wiejskie i zabudowania gospodarcze, a Budowlana Spółdzielnia Pracy w Śmiglu została ostatnio całkowicie nastawiona na budowę domków jednorodzinnych z elementów prefabrykowanych.

Zawarcie umowy handlowej między Polską a Grecją

WARSZAWA (PAP)

Jak informuje Ministerstwo Handlu Zagranicznego, 30 lipca br. podpisana została w Atenach umowa handlowa i układ platniczy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Królestwem Grecji.

Umowa została zawarta na okres od 1 sierpnia br. do 31 lipca 1957 r. Polska będzie eksportować m. in. do Grecji: różne maszyny i urządzenia dla przemysłu, tkaniny, chemikalia, węgiel, artykuły rolnospożywcze, alkohol i asfalt.

Grecja będzie dostarczać Polsce m. in. koncentraty cynku, tyton, ryż, piły, rudę chromową, oraz świeże i suszone owoce południowe.

Jest to pierwsza po wojnie międzynarodowa umowa handlowa zawarta między Polską a Grecją. Dotychczasowe obroty odbywały się na podstawie układów między bankami obu krajów.

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Ciąg dalszy ze strony 1)

Jest faktem, że ta krwawa prowokacja wymierzona przeciwko państwu ludowemu u przytomni robotników, którzy wyszli na ulice, istotne cele prowokatorów, nie znalazła poparcia ze strony klasy robotniczej w Poznaniu, pozostała izolowana w kraju oraz spotkała się z potępieniem ze strony opinii publicznej.

Wypadki w Poznaniu nie mogą być traktowane w oderwaniu od sytuacji w kraju. Stawiają one przed partią zadanie dokonania głębokiej oceny źródeł i przyczyn leżących u ich podłoża.

Należy wskazać na nowe momenty, które wystąpiły w sytuacji politycznej kraju.

PO PIERWSZE — zapoczątkowany przez partię proces demokratyzacji, wdrażania leninowskich norm życia partyjnego oraz naprawy wypaczeń biurokratycznych odbywa się w sytuacji, kiedy — szczególnie w masach robotniczych i inteligencji pracującej — narosło uczucie zawodu z powodu nie spełnionych nadziei na istotną poprawę stopy życiowej w toku wykonania planu 6-letniego.

Niezadowolenie w wielu ośrodkach robotniczych pogłębia się przez przewlekłe i często bezduszne załatwianie słusznych postulatów i bolączek ludzi pracy. Prowadzi to do zakłócenia prawidłowych stosunków między poszczególnymi oddziałami klasy robotniczej a partią i władzą ludową, rodzi nastroje nieufności i rozgoryczenia, co wyzyskują elementy warcholskie, którym obce jest poczucie odpowiedzialności za interesy mas pracujących i państwo ludowe.

Kierownictwo partii nie doceniło, i nie zwróciło w porę uwagi organizacji partyjnych, że rozwój socjalistycznej demokracji w skomplikowanej sytuacji politycznej i niełatwej sytuacji ekonomicznej wymaga szczególnie troskliwego i operatywnego podejścia do słusznych i możliwych do zaspokojenia postulatów robotniczych, a równocześnie zdecydowanego odporu ze strony organizacji partyjnych wobec demagogicznych żądań i warcholskich wystąpień.

PO DRUGIE — niezmiennie ożywiona, płodna, kierunkowo słusna dyskusja w naszej partii i w całym społeczeństwie po XX Zjeździe KPZR miała szczególnie ostry i bolesny przebieg.

Toczyła się ona bezpośrednio po ciężkiej stracie, jaką był dla partii i społeczeństwa zgon Towarzysza Bieruta.

Wstrząs, który nastąpił w partii pod wpływem prawdy o ciężkich błędach Stalina i o związanych z kultem jednostki wypaczeniach życia partyjnego i społecznego w naszym kraju, został pogłębiony przez ujawnienie prowokacji, której ofiarą padła KPP i jej przywódca.

W toku dyskusji propaganda i prasa wniosły istotny wkład w proces demokratyzacji i słuszenie krytykowała wypaczenia przeszłości i ujemne zjawiska naszego życia. Jednocześnie jednak wystąpiły wyraźne objawy jednostronności, przejawskawienia subiektywnych a niedoceniania obiektywnych przyczyn naszych trudności. Niektóre pisma przemilczały, a nierzadko negowały historyczne zdobycze narodu osiągnięte pod kierownictwem partii. Niejednokrotnie było zbyt mało poczucia odpowiedzialności za prawdziwość informacji, troski o rzetelowość i realność wysuwanych postulatów. Prasa i propaganda nie przeciwstawiała się należycie poglądom fałszywym i antypartyjnym wypadom.

W sytuacji, gdy szereg starych, głęboko zakorzenionych poglądów i pojęć siłą rzeczy musiał ulec rewizji, nastąpiły wśród części aktywu partyjnego i członków partii objawy rozbrojenia ideologicznego, dezorientacji politycznej i demobilizacji.

Wielkiemu nasileniu publicznej krytyki błędów i wypaczeń w różnych dziedzinach życia i gospodarki kraju nie towarzyszyły w dostatecznej mierze praktyczne posunięcia (przede wszystkim w dziedzinie gospodarczej), które zmierzałyby konsekwentnie do naprawy wypaczeń, do szybszego załatwiania bolączek i przezwyciężenia trudności piętrzących się na drodze socjalistycznego budownictwa. KC partii nie wystąpił dość szybko z rozwiniętym konstruktywnym programem przezwyciężania powstałych trudności.

Jednocześnie w instancjach i wśród aktywu partyjnego, szczególnie w terenie, często występowała nieumiejętność, a czasem nawet niechęć do realizowania w praktyce leninowskich norm życia partyjnego i społecznego, co prowadziło do ich odrywania się od mas pracujących.

Na tym tle uległy szczególnemu zaostrzeniu objawy rosnącego zniecierpliwienia w masach.

PO TRZECIE — po III Plenum KC w działalności organów bezpieczeństwa nastąpiły istotne zmiany na lepsze.

Jednakże przewlekłe decyzje w sprawie rehabilitacji osób w przeszłości fałszywie oskarżonych i skazanych oraz w sprawie likwidacji skutków wypaczeń w aparacie bezpieczeństwa doprowadziło do przedłużenia okresu ostrej krytyki wobec tego aparatu. Spowodowało to objawy demobilizacji w organach powołanych do obrony władzy ludowej i porządku publicznego. Słuszną kierunkowo krytyka fałszywej tezy o nieuniknionym zaostrzeniu się walki klasowej w miarę rozwoju budownictwa socjalistycznego została w wielu ogniwach partii zrozumiana w sposób uproszczony. Szerzyć się zaczęła również fałszywa teza, jakoby walka klasowa już dziś wygasła w naszym kraju lub jakoby nie było możliwe jej zaostrzenie w określonej sytuacji wewnętrznej albo międzynarodowej. Prowadziło to do osłabienia czujności rewolucyjnej w partii i w organach państwa lu-

dowego, do lekceważenia siły wroga, który mimo zważenia swej bazy społecznej i rozgromienia reakcyjnego podziemia zachował zdolność działania i organizowania wrogich władzy ludowej wystąpień.

Wszystkie te momenty charakteryzujące obecne nasze położenie polityczne wystąpiły w formie spotęgowanej w wypadkach poznaskich.

Wypadki w Poznaniu odbiły się głębokim echem w całym kraju, powodując z jednej strony wzrost czujności i gotowości mobilizacyjnej w naszej partii i społeczeństwie co świadczy o drugiej stronie aktywizację reakcyjnego podziemia, ukrytych sił wroga klasowego oraz obcej agencji w kraju.

Zdając sobie w pełni sprawę z odpowiedzialności za dalszy rozwój kraju, partia winna skupić swe siły w walce o umocnienie więzi z masami, o szybszą poprawę stopy życiowej i o dalszą demokratyzację życia partii i kraju na gruncie programu działania, zawartego w uchwałach VII Plenum KC.

Partia powinna dokonać z całą energią i aktywnością przebudowy metod i stylu swej pracy oraz pracy wszystkich organów władzy, aby zagwarantować nieugiętą realizację tego programu.

II.

Partia powinna uświadomić sobie i całemu społeczeństwu rzeczywistą sytuację gospodarczą Polski, charakter naszych trudności oraz realne możliwości i środki poprawy i dalszego ekonomicznego rozwoju kraju.

W rezultacie ofiarnej pracy milionowych mas w okresie planu sześcioletniego zostały wykonane doniosłe zadania nakreślone przez partię i rząd — założone zostały mocne podstawy uprzemysłowienia i socjalistycznej przebudowy Polski, zagospodarowano Ziemię Odzyskaną, odbudowano stolicę, stworzono poważny potencjał produkcyjny i obronny naszego kraju, podwójone zostały szeregi klasy robotniczej — zmieniła się struktura społeczna oraz układ sił klasowych kraju. W realizacji planu sześcioletniego wielką rolę odegrała pomoc ZSRR i współpraca z krajami demokracji ludowej. Polska stała się ważnym ogniwem światowego systemu socjalistycznego. Są to niezaprzeczalne, historyczne osiągnięcia, którym towarzyszyły głębokie przemiany kulturalne i postęp w wielu dziedzinach życia, osiągnięcia stanowiące dobitny dowód wyższości ustroju socjalistycznego nad kapitalistycznym.

Jednakże urzeczywistnienie tych zadań, zwłaszcza w pierwszym fazie realizacji planu sześcioletniego — przed drugim Zjazdem partii — pochłonięto zbyt dużo zasobów i środków naszej gospodarki kosztem zaniebawiania innych zadań planu sześcioletniego, a przede wszystkim założonego w planie wydatnego wzrostu poziomu życiowego mas. Gwałtownemu wzrostowi zatrudnienia i rozwojowi wielu urządzeń socjalnych towarzyszył nieznaczny jedynie wzrost realnych zarobków, przy czym położenie części ludzi pracy nie uległo poprawie, a u niektórych grup nawet uległo pogorszeniu.

W toku realizacji planu sześcioletniego powstał w naszej gospodarce narodowej szereg dysproporcji, które uniemożliwiły osiągnięcie przewidywanego w planie wzrostu poziomu życiowego narodu.

Powstała poważna dysproporcja pomiędzy tempem rozwoju przemysłu a tempem rozwoju rolnictwa, jako bazy żywienia ludności i bazy surowcowej przemysłu lekkiego. Dysproporcja ta wynikała wskutek niedoceny potrzeb produkcyjnych rolnictwa, osłabienia bodźców materialnego zainteresowania chłopów (zarówno indywidualnych jak i spółdzielców), wskutek wypaczenia zasad sojuszu robotniczo-chłopskiego i naruszania praworządności w stosunkach państwa z chłopami. Naprawa tych wypaczeń po II Zjeździe partii i koncentracja wysiłków dla podniesienia produkcji rolnej, mimo że przyniosły już odczuwalne wyniki, nie mogły jednak znieść tej nadmiernej dysproporcji.

Powstała poważna rozpiętość pomiędzy niedostatecznie rozwiniętą bazą surowcową a potrzebami przemysłu przetwórczego i budownictwa, co jest główną przyczyną dotkliwego w skutkach napięcia w planach zaopatrzenia w surowce i materiały oraz braku rezerw i zbyt niskich normatywów zapasów i wynikających stąd trudności w kooperacji, postojów, nierytmicznej realizacji planów i niewykorzystania zdolności produkcyjnej wielu zakładów itd.

Powstała poważna dysproporcja pomiędzy nadmiernymi rozmiarami i kosztami inwestycji (w dodatku inwestycji często rozproszonych i nie zawsze w pełni uzasadnionych ekonomicznie), a możliwościami gospodarki narodowej. Pociągnęło to za sobą zbyt wysoki udział inwestycji w dochodzie narodowym, zamrożenie poważnych środków w przewlekłe realizowane inwestycje, a jednocześnie zaniedbanie modernizacji i wykorzystania potencjału produkcyjnego starych zakładów. Ciężar inwestycji i wydatków obronnych został wydatnie zwiększony w latach 1951—1953, w okresie rosnącego napięcia międzynarodowego w związku z wojną w Korei, kiedy to powstała konieczność nadzwyczajnie szybkiej rozbudowy przemysłu obronnego, kosztownych inwestycji z tym związanych i mobilizacji kwalifikowanych kadr, niejednokrotnie kosztem rozwoju przemysłu cywilnego.

W rezultacie niesłusznej polityki wobec rzemiosła, a w szczególności wadliwej polityki podatkowej i zaopatrzeniowej, nastąpiło całkowite nieuzasadnione i szkodliwe ograniczenie produkcji rzemiosła i przemysłu drobnego oraz skrzępowanie rozwoju placówek usługowych, co utrudniło zwiększenie masy towarów szerokiego spożycia, rozszerze-

nie ich asortymentu i lepsze zaspokajanie potrzeb ludności.

W toku realizacji planu sześcioletniego nastąpiła nadmierna centralizacja planowania i zarządzania gospodarką narodową, nadmierny rozrost aparatu państwowego, administracyjnego i gospodarczego oraz biurokratyzacja metod kierownictwa. Zjawiska te kępowały inicjatywę mas i działaczy gospodarczych bezpośrednio kierujących przedsiębiorstwami, stały się przyczyną wielu przejawów marnotrawstwa i wpływały hamująco na postęp techniczny i rozwój gospodarczy w ogóle.

Wszystkie wymienione wyżej dysproporcje i wypaczenia w życiu gospodarczym dały się szczególnie odczuć obecnie. Trudności pogłębia zmniejszenie eksportu węgla, spowodowane koniecznością lepszego zaspokojenia potrzeb krajowych i zmniejszenia nadmiernego napięcia pracy w górnictwie; pociąga to za sobą konieczność pewnego ograniczenia importu.

Trzeba, by cała partia uświadomiła sobie, że te trudności ograniczające w chwili obecnej możliwości wydatnej poprawy położenia mas pracujących, mają charakter przejściowy.

W odróżnieniu od planu sześcioletniego, którego podstawowym osiągnięciem jest wielki krok na drodze uprzemysłowienia kraju, przy niedostatecznym jednak wzroście stopy życiowej — nowy plan pięcioletni powinien w oparciu o stworzony potencjał produkcyjny przynieść taki wzrost produkcji przemysłowej i rolniczej, który pozwoli osiągnąć znacznie szybszy wzrost poziomu życiowego mas.

Podstawowym założeniem planu pięcioletniego powinno być:

a) podniesienie średnich realnych płac robotników i pracowników o 30 proc. z tym, że wzrosną w stopniu wyższym niż ta średnia płace niższej uposażonych grup robotników; podniesienie przeciętnych dochodów na głowę ludności wiejskiej o 30 proc.;

b) poprawa warunków mieszkaniowych ludności miast przez budownictwo mieszkaniowe w wysokości 1200 tys. izb w ciągu pięcioletnia.

Zadania te są trudne, ale w pełni realne, jeżeli potrafimy racjonalnie wykorzystać i rozwinąć moce produkcyjne stworzone w okresie planu sześcioletniego, uruchomić wielkie rezerwy tkwiące zarówno w przemyśle jak i w rolnictwie.

Gwarancją realności tych zadań jest:

PO PIERWSZE — fakt, że szereg wielkich inwestycji z okresu planu sześcioletniego da dopiero teraz i w latach najbliższych pełne efekty produkcyjne, przy czym dalszy przyrost produkcji będzie można osiągnąć kosztem znacznie mniejszych nakładów finansowych i materialnych. Istotny wzrost produkcji przemysłowej dla potrzeb gospodarki narodowej i ludności powinien być również osiągnięty przez przestawienie części przemysłu obronnego na cele cywilne.

PO DRUGIE — fakt, że posiadamy liczne kadry wykwalifikowanych robotników, techników i inżynierów, które wykształcone zostały w ubiegłym okresie, że dopływ do przemysłu robotników niewykwalifikowanych i koszty ich szkolenia mogą być w pięcioletnie znacznie mniejsze niż w okresie planu sześcioletniego.

PO TRZECIE — fakt, że w rolnictwie, dzięki likwidacji szeregu wypaczeń po II Zjeździe, większej pomocy państwa i skutecznemu działaniu bodźców materialnego zainteresowania, następuje wzrost produkcji, zwłaszcza hodowlanej.

Konsekwentne realizowanie i pogłębianie tej polityki może zapewnić dalszy znaczny wzrost produkcji roślinnej i hodowlanej.

Wykonanie programu poprawy poziomu życiowego mas pracujących — głównego założenia planu 5-letniego — wymaga konsekwentnej i śmiałej zmiany metod i kierunków naszej polityki gospodarczej.

1) niezbędnym warunkiem uruchomienia rezerw wewnętrznych naszej gospodarki narodowej jest dokopanie głębokich zmian w istniejącym systemie zarządzania. Ogólny kierunek tych zmian to pogłębienie i rozwinięcie demokratycznych cech naszego systemu, likwidacja nadmiernej centralizacji planowania i zarządzania oraz dalsze rozszerzanie uprawnień przedsiębiorstw socjalistycznych, stworzenie podstaw dla szerokiej inicjatywy społecznej i kontroli gospodarki ze strony mas pracujących.

Dofinansowe decyzje o rozszerzeniu uprawnień dyrektorów przedsiębiorstw, zmniejszeniu liczby centralnie ustalanych i kontrolowanych wskaźników i zadań należy uznać za pierwsze kroki w tym kierunku.

Należy dokonać rewizji wielu przepisów dotyczących gospodarki narodowej, ujednolicienia ich i ograniczenia ilości, uproszczenia administracji gospodarczej i systematycznego zmniejszania aparatu urzędniczego przy równoczesnym zabezpieczeniu zwolnionym innego zatrudnienia.

Decentralizacja systemu zarządzania gospodarką narodową wymaga dalszego rozszerzenia uprawnień rad narodowych, zarówno wojewódzkich jak i powiatowych, miejskich oraz gromadzkich rad w zakresie bezpośredniego kierowania sprawami rolnictwa, drobnego przemysłu, handlu, komunikacji, gospodarki komunalnej i mieszkaniowej, budownictwa, oświaty i szkolnictwa zawodowego, kultury, ochrony zdrowia.

Jednocześnie należy ograniczyć kompetencje nadmierne rozbudowanego aparatu wojewódzkich rad narodowych, przenosząc część ich uprawnień na powiatowe i miejskie rady narodowe.

Władze powiatowe i miejskie powinny stać się ośrodkami bezpośrednio zarządzającymi gospodarką i administracją terenową.

Należy zmniejszyć liczbę ministerstw i centralnych zarządów, uprościć organizację zaopatrzenia i kooperacji, m. in. przez umożliwienie bezpośrednich powiązań przedsiębiorstw — dostawców i odbiorców. Należy dokonać takich zmian w organizacji handlu zagranicznego, aby zapewnić współudział przedsiębiorstw — producentów i odbiorców w zawieraniu transakcji, stworzyć właściwe bodźce ekonomiczne oraz warunki materialnego zainteresowania załóg rozwijaniem produkcji eksportowej.

W związku z tymi zmianami kadry specjalistów, których wielka liczba jest obecnie oderwana od produkcji i zajęta czynnościami czysto administracyjnymi, winny być przesunięte bezpośrednio do zakładów pracy odczuwających niejednokrotnie brak wysokokwalifikowanych pracowników.

Wydatne zmniejszenie aparatu administracyjnego, możliwe jedynie w warunkach zmiany systemu i metod zarządzania gospodarką socjalistyczną, winno być dokonane z całą energią i stanowczością, wbrew oporowi elementów konserwatywnych i biurokratyzowanych, jednakże w sposób przemysłowy i planowy. Wymaga to bowiem okresu przejściowego, w czasie którego muszą być stworzone warunki celowego zatrudnienia zwalnianych urzędników i pracowników, przeszkolenia ich do pracy w nowych zawodach w przemyśle, w budownictwie, w transporcie, w gospodarce komunalnej, w handlu i różnych zakładach usługowych.

2) Koniecznym warunkiem wykorzystania rezerw przedsiębiorstw socjalistycznych jest podniesienie bezpośredniego materialnego zainteresowania załóg rezultatami gospodarki zakładu.

Polityka płac i bodźców ekonomicznych winna na służę spełnienia podstawowych warunków podnoszenia stopy życiowej mas pracujących, jakimi są wzrost wydajności pracy, postęp techniczny i stałe obniżanie kosztów własnych. Dlatego należy kojarzyć szybsze stosunkowo podnoszenie płac niż zarabianych z powiększeniem zachęty do podnoszenia kwalifikacji zawodowych majstrów i personelu technicznego, a w szczególności inżynierów-mechaników i inżynierów-technologów. Jest rzeczą niezmiennie ważną uproszczenie systemu obliczania zarobków, co umożliwi ich kontrolę przez robotnika.

Likwidacji nadmiernej centralizacji zarządzania i zmniejszaniu aparatu administracyjnego musi towarzyszyć jak najszersze wprowadzanie zasady ścisłego rozrachunku gospodarczego i rentowności do przedsiębiorstw oraz uruchomienie bodźców materialnych pobudzających załogi i personel kierowniczy nie tylko do wykonania ilościowych wskaźników planów, lecz także do podnoszenia jakości produkcji, do wzbogacania asortymentu, do zwalczania marnotrawstwa i obniżania kosztów produkcji, do postępu technicznego i wzrostu wydajności pracy. Należy wzmocnić znaczenie funduszu zakładowego przez zwiększenie odpisów na jego rzecz z zysku przedsiębiorstwa. Fundusz zakładowy powinien być przeznaczony na dodatkowe wynagrodzenie dla załogi oraz na poprawę warunków mieszkaniowych (nowe budownictwo i remonty).

3) Jednym z decydujących warunków polepszenia pracy przemysłu jest usprawnienie gospodarki materialowej, systematyczne polepszanie zaopatrzenia przedsiębiorstw oraz kooperacji międzyzakładowej.

Plany produkcyjne wszystkich gałęzi produkcji muszą opierać się na realnej ocenie możliwości zaopatrzenia w surowce i półprodukty, w paliwo i materiały pomocnicze. Obok słusznej walki przeciwko nadmiernej gromadzeniu zapasów surowców, półfabrykatów, narzędzi itd., należy dążyć do zapewnienia wszystkim zakładom takich normatywów zapasów materiałów, paliw i półproduktów, które umożliwią rytmiczne wykonywanie planów, przestrzeganie wymogów technologicznych oraz jak najbardziej racjonalne wykorzystanie istniejących mocy produkcyjnych.

Dla zapewnienia rytmiczności produkcji należy wprowadzić właściwy system kooperacji i specjalizacji produkcji, zwłaszcza w przemyśle maszynowym oraz zastosować bodźce materialne sprzyjające dyscyplinie dostaw.

4) Niezbędna jest jak najsurowsza dyscyplina inwestycyjna zarówno pod względem finansowym jak i rzeczowym, koncentracja inwestycji na obiektach będących w toku budowy oraz na obiektach pozwalających osiągnąć przez szybkie uruchomienie maksymalne efekty ekonomiczne, zwalczanie wszelkich przejawów marnotrawstwa, rozrzutności przy projektowaniu, budowanie obiektów według wymogów nowoczesnej techniki z pełnym uwzględnieniem niezbędnych urządzeń higieny i bezpieczeństwa pracy.

Należy zdecydowanie podejmować każdą inicjatywę uzyskania założonych w planie rozmiarów produkcji bez dodatkowych nakładów inwestycyjnych lub przy ich ograniczeniu.

5) Należy znacznie rozszerzyć i pogłębiać badania ekonomiczne i zapewnić praktyczne wykorzystanie wyników tych badań oraz współudział naukowców-ekonomistów przy przygotowywaniu decyzji i długofalowej polityce gospodarczej. Szczególnie pilne jest określenie metod badania efektywności inwestycji oraz produkcji eksportowej.

6) W zakresie rolnictwa i stosunków z chłopstwem należy z całą konsekwencją kontynuować politykę nakreśloną przez II Zjazd

(Ciąg dalszy na str. 3)

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Ciąg dalszy ze str. 2)

V Plenum KC, której słuszność potwierdza wyraźne oznaki wzrostu produkcji rolnej, zacieśnienie spójni miasta ze wsią, rozwój prostych form kooperacji oraz umocnienie się spółdzielczości produkcyjnej.

Osiągnięcie nakreślonego w pięcioletnim planie wzrostu produkcji rolnej co najmniej o 25 proc. jest możliwe tylko wtedy, gdy zwiększonej pomocy maszynowej, kredytowej i inwestycyjnej będzie towarzyszył rozwój bodźców materialnego zainteresowania, zarówno chłopów gospodarujących indywidualnie jak i spółdzielni produkcyjnych, przez rozszerzenie skupu wolnorynkowego, kontraktacji itd.

Należy uznać za możliwe i celowe zniesienie od dnia 1 stycznia 1957 roku dostaw obowiązkowych mleka, co powinno znacznie podnieść zainteresowanie chłopów i spółdzielni produkcyjnych rozwojem hodowli bydła.

Zniesienie dostaw obowiązkowych mleka przyniesie wsi poważne dodatkowe korzyści, co powinno przyczynić się do pełnego i terminowego wykonywania dostaw obowiązkowych: zboża, żywności i ziemniaków, których ogólny wymiar — zgodnie z uchwałami V plenum — pozostaje na niezmienionym poziomie.

W celu stworzenia sprzyjających warunków dla dalszego wzrostu produkcji zbożowej oraz uproszczenia dystrybucji nawozów należy związać przydział nawozów dla chłopów z tak zwanej puli wolnorynkowej z obowiązkowymi dostawami zbóż według odpowiednio ustalonych norm rejonowych. Należy przy tym uwzględnić konieczność zapewnienia odpowiedniej ilości nawozów na użytki zielone itp.

Niemniej doniosłym warunkiem wykorzystania rezerw wzrostu produkcji rolnej jest udzielanie konsekwentnej pomocy inwestycyjnej rolnictwu przez lepsze zaopatrzenie w maszyny i narzędzia oraz przez zwiększenie zakresu usług państwowych ośrodków maszynowych.

Zaniechanie potrzeb budownictwa wiejskiego daje się odczuwać coraz ostrzej i wpływa hamująco zarówno na wzrost produkcji rolnej, zwłaszcza hodowlanej, jak również na pogorszenie warunków mieszkaniowych ludności wiejskiej, co sprzyja ucieczce ze wsi do miast. W związku z tym podjąć należy środki, które zapewnią nie tylko wydajne zwiększenie przydziałów materiałów budowlanych dla wsi w asortymencie uwzględniającym jej potrzeby, ale także zagwarantują, że materiały te będą wykorzystane zgodnie z ich przeznaczeniem.

Należy dążyć do stworzenia warunków ekonomicznych, które by przeciwdziałały nadmiernemu odpływowi ludzi z rolnictwa.

Partia, zmierzając do dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielczości produkcyjnej, powinna z całą konsekwencją realizować uchwały V Plenum KC, nakazujące zwiększenie pomocy państwa dla spółdzielni produkcyjnych, rozwijanie bodźców materialnych celem zainteresowania spółdzielców w powiększaniu produkcji i respektowaniu uwag, mających jak najszybciej postulatów wysuniętych przez II Zjazd Spółdzielczości Produkcyjnej.

Realizując z całą energią zawarty w uchwałach V Plenum program pomocy dla chłopów małopolskich i średniorolnych, Komitet Centralny uważa za konieczne konsekwentne naprawianie błędów w stosunku do zamożniejszych gospodarstw średniorolnych chłopów, których ze szkoda dla sprawy socjalizmu robotniczo-chłopskiego zaliczano niejednokrotnie do kulałów, a także usuwanie błędów i wypaczeń w stosunku do gospodarstw kulałów.

Należy wypełnić do końca mechaniczne, oparte na powierzchownej ocenie rozmiarów gospodarstwa, zaliczanie zamożniejszych gospodarstw do grupy gospodarstw kulałkich. Jedynym miernikiem, pozwalającym zakwalifikować gospodarstwo do grupy gospodarstw kulałkich, jest trwałe nastawienie na wyzysk cudzej pracy w formie zarówno systematycznego najmu siły roboczej, jak również w formie odrobków, dzierżaw, stale uprawianej lichwy, spekulacji itp.

Polityka wobec gospodarstw kulałkich powinna być różnicowana i elastyczna, aby praktyka ograniczania nie prowadziła do podcinania ich produkcji, jak to miało miejsce w niektórych rejonach kraju.

Zwalczając zdecydowanie opór wroga i części kulaństwa przeciwko obowiązkowi wobec państwa oraz propagandę przeciw spółdzielczości produkcyjnej, należy zarazem umożliwić egzystencję gospodarstw kulałkich, zdolnych do życia. Należy też skończyć z niezgodną z prawem Polski Ludowej praktyką utrudniania rzeczywistych poddańców gospodarstwa między dziećmi zakładającymi rodzinę, jak również utrudniania niektórym kulałkom zmniejszania ich osłabionych gospodarstw — o ile jest możliwość przejęcia części tych gospodarstw.

Należy uznać za dopuszczalne przyjmowanie do okrzepłych spółdzielni produkcyjnych kulałków lojalnych pod warunkiem pozytywnej opinii wsi. Gospodarstwa kulałkie, które mają warunki do normalnej produkcji i uprawiania całej posiadanej ziemi, rozwijania hodowli, powinny mieć możliwość korzystania z dobrodziejstw kontraktacji oraz, na określonych warunkach z pomocy państwowych ośrodków maszynowych, zakupu nawozów, uzyskania kredytów przy równoczesnym ograniczeniu przez państwo ich eksploatacyjnych i spekulacyjnych tendencji.

7. Poważne rezerwy wzrostu produkcji i usług dla potrzeb ludności, a równocześnie wzrost zatrudnienia tkwią w rozwoju przemysłu drobnego, spółdzielczości pracy, rzemiosła i chałupnictwa.

Należy tu zastosować (zwłaszcza wobec rzemiosła) taką politykę gospodarczą, która usunie błędy w zakresie zaopatrzenia, podatków i kredytów a także wadliwy, scentralizowany i biurokratyzowany system zarządzania i otworzy przed drobną wytwórczością zarówno państwową, spółdzielczą a jak i rzemieślniczą szerokie pole rozwoju.

Należy w stopniu maksymalnym podpożyc państwowemu przedsiębiorstwu przemysłu drobnego powiatowym i miejskim radom narodowym oraz przekazać im nadzór nad spółdzielniami pracy. Aparat wyższych organów przemysłu drobnego i spółdzielczości pracy musi być radykalnie zmniejszony a ich funkcje ograniczone do planowania, czuwania nad warunkami rozwoju oraz udzielania pomocy technicznej i instrukcyjnej. W spółdzielniach pracy należy wydatnie podnieść rolę samorządu.

Organizacja drobnych przedsiębiorstw państwowych i spółdzielczych wymaga zmniejszenia aparatu administracyjnego i maksymalnego uproszczenia, aby zapewnić tym przedsiębiorstwom jak najwięcej samodzielności w dostosowaniu się do potrzeb miejscowego rynku i do możliwości miejscowego zaopatrzenia. Działalność przedsiębiorstw przemysłu drobnego i spółdzielczości pracy winna zmierzać do oparcia się na zasadach pełnej rentowności a ustalanie cen winno być maksymalnie uproszczone. Warunkiem rozszerzenia produkcji drobnej wytwórczości jest poprawa zaopatrzenia w surowce ze źródeł miejscowych oraz w narzędzia i maszyny.

Pomocą i opieką państwa winno być otoczone rzemiosło indywidualne, w stosunku do którego w ubiegłym okresie popełniono poważne błędy. Należy skończyć z fałszywą praktyką traktowania rzemieślnika jako przedstawiciela obcej socjalizmowi warstwy. Przeciwnie, rzemiosło winno być traktowane jako ważne uzupełnienie socjalistycznego przemysłu państwowego i spółdzielczego, przede wszystkim w dziedzinie usług i produkcji na potrzeby ludności.

Należy uznać za niecelowe istnienie spółdzielni pomocniczych jako wyłącznego pośrednika pomiędzy przedsiębiorstwami państwowymi a prywatnym rzemiosłem. Natomiast należy popierać dobrowolne zrzeszenie rzemieślników dla ułatwienia zaopatrzenia i zbytu. Jednocześnie należy zwalczać fakty nadużyć, łapownictwa i spekulacji, która może być uprawiana pod pretekstem rozwijania zdrowej inicjatywy rzemieślników.

Za warsztaty rzemieślnicze należy uznać warsztaty zatrudniające do czterech czeladników oraz odpowiednią liczbę uczniów zależnie od warunków zawodu.

Polityka podatkowa powinna się opierać na prostych zasadach wykluczających samowolę wydziałów finansowych, przy czym rozmiary opodatkowania powinny być obniżone. Należy zwiększyć przydziały materiałów i surowców dla zaopatrzenia rzemiosła, rozszerzyć pomoc kredytową, zwiększyć pożyczki na zakładanie warsztatów i zakładów usługowych, przydzielić lokale na ich prowadzenie, a także umożliwić nabywanie maszyn i narzędzi od przedsiębiorstw socjalistycznych. Rzemieślnicy powinni mieć prawo swobodnego zbywania swej produkcji bezpośrednio do sklepów detalicznych państwowych, spółdzielczych i prywatnych, bądź też wprost w swych warsztatach. Przedsiębiorstwa socjalistyczne — przemysłowe i handlowe — powinny mieć możliwość udzielania zamówień rzemieślnikom nie pod warunkiem uprzedniej odmowy wykonania tych zamówień przez miejscową drobną wytwórczość uspołecznioną, lecz pod warunkiem, że ceny, jakość, względnie terminy dostaw, będą dogodniejsze niż w drobnej wytwórczości uspołecznionej.

Konsekwentna realizacja wymienionych zmian w kierunkach i metodach polityki gospodarczej, połączona z coraz szerszą inicjatywą i ofiarnym wysiłkiem klasy robotniczej, chłopów i inteligencji powinna zapewnić wykonanie podstawowych zadań planu pięcioletniego.

Poprawa warunków życia klasy robotniczej jest już w granicach możliwości ekonomicznych realizowana w roku bieżącym i będzie realizowana systematycznie w latach najbliższych.

W tym celu Komitet Centralny uważa za konieczne podjęcie m. in. następujących kroków:

1) Realizować w dalszym ciągu zapowiedziany przez partię i rząd plan podwyżek i regulacji płac i uposażeń przede wszystkim w stosunku do grup pracowników stosunkowo gorzej zarabiających, z tym że ogólna suma przewidziana początkowo na 5 miliardów zł w skali rocznej w ciągu roku bieżącego powinna być zwiększona do 7 miliardów zł. Regulacje płac powinny być starannie przygotowane przez organa administracji gospodarczej i związków zawodowe, tak aby nie dopuścić do niekorzystnych zmian w uposażeniach jakiegokolwiek bądź grupy pracowników.

2) Uznać za niedopuszczalne przeprowadzanie rewizji dotychczas stosowanych w przedsiębiorstwach norm pracy, jeśli ta rewizja ciąga za sobą obniżkę płac. Należy ustalić zasadę, że poszczególne zmiany norm w przedsiębiorstwie mogą być dokonywane wyłącznie w powiązaniu z istotnymi zmianami w procesie technologicznym i w organizacji produkcji w porozumieniu z odpowiednimi instancjami związków zawodowych.

Wszelkie generalne zmiany norm w poszczególnych gałęziach gospodarki mogą być dokonywane jedynie w powiązaniu z odpowiednią zmianą stawek, tak aby płace nie uległy obniżeniu. Decyzje w tej sprawie mogą

być podejmowane przez resorty tylko w uzgodnieniu z zarządami głównymi związków zawodowych.

3) Zapewnić wykonanie zobowiązań wynikających z umów zbiorowych lub innych aktów prawnych (deputaty węglowe, ekwiwalenty, odzież ochronna itp.).

4) Przejrzeć w krótkim czasie wydane uchwały i zarządzenia w sprawie warunków pracy i płacy pod kątem zgodności z obowiązującym ustawodawstwem pracy i płacy oraz wyrównać wszelkie ewentualne krzywdy pracowników.

5) Osiągnąć radykalną poprawę warunków bezpieczeństwa i higieny pracy, urządzeń sanitarno-higienicznych i jakości odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej.

6) Przestrzeganie i umacnianie socjalistycznej dyscypliny pracy powinno opierać się na świadomości załóg i środkach wychowawczych przewidzianych w regulaminach pracy, dostosowanych do warunków każdej gałęzi gospodarki.

W związku z tym uznać za dojrzałe wystąpienie posłów PZPR do Sejmu PRL z wnioskiem o zniesienie ustawy o socjalistycznej dyscyplinie pracy.

7) Aby skończyć z nienormalnymi warunkami pracy w górnictwie węglowym należy zapewnić dostateczny dopływ nowych sił roboczych i zmniejszyć ilość planowanych niepełnych roboczych z 23 w 1956 r. do 12 w 1957 r. oraz całkowicie znieść je w 1958 r. Stworzyć to przesłanki dla uzdrowienia sytuacji w górnictwie węglowym.

W warunkach, gdy bilans węglowy zarówno na potrzeby kraju jak również i na eksport jest niezwykle napięty, normalizacja warunków pracy na węglu musi towarzyszyć pełnej mobilizacji wysiłków robotników, inżynierów i techników dla usprawnienia organizacji pracy w górnictwie węglowym oraz rozwinięcia w całej gospodarce narodowej akcji oszczędności węgla.

8) Przeprowadzając politykę urozmaicania i wzbogacania asortymentu produkowanych towarów należy zdecydowanie przeciwstawić się tendencjom do wycofywania tańszych asortymentów przy istnieniu na nie popytu. Należy wzmocnić nadzór nad organami powołanymi do ustalania i kontroli cen.

9) W miarę postępów reorganizacji aparatu administracyjnego zaoszczędzoną przestrzeń lokalową wykorzystywać na poprawę warunków mieszkaniowych ludzi pracy.

10) Podnieść od 1 stycznia 1957 roku zasiłki rodzinne dla wielodzietnych rodzin niżej uposażonych.

11) Wprowadzić surowy reżim oszczędności w dziedzinie kosztów reprezentacji państwowej, wyposażenia biur i urzędów, kosztów propagandy itp.

Partia podejmuje wszystkie możliwe w danej chwili kroki, aby zapewnić stopniową, lecz nieustanną poprawę realnych dochodów ludności pracującej, przede wszystkim płac i uposażeń najmniej zarabiających grup robotników i pracowników.

W rezultacie tych posunięć w roku bieżącym poprawa płac objętych zostanie około 3.600.000 pracujących w różnych dziedzinach gospodarki narodowej, co wyniesie w skali rocznej powyżej 7 miliardów zł, w tym renciści i emeryci otrzymają w skali rocznej ok. 800 mln. złotych.

Dalsze podwyżki płac muszą być ściśle uzależnione od masy towarów i usług, jakie mogą być przeznaczone dla zaspokojenia potrzeb ludności. Zdolność nabywcza, na którą nie będzie pokrycia na rynku, nie przyczyni się do podniesienia stopy życiowej, lecz przeciwnie stanie się źródłem gospodarczych trudności, braku towarów, a następnie spekulacji.

Organizacje partyjne muszą szeroko i cierpliwie wyjaśniać masom obecną sytuację gospodarczą, źródła naszych trudności, drogi i perspektywy nieustannej poprawy załozone w planie pięcioletnim.

Umocnienie dyscypliny pracy, mobilizacja załóg do jak najwydatniejszej pracy, zwalczanie wszelkich przejawów marnotrawstwa i dezorganizacji produkcji, troska o szybkie, skuteczne i wnikliwe załatwianie bolączek robotników i pracowników — oto węzłowe zadania stojące w chwili obecnej przed wszystkimi organizacjami partyjnymi na froncie walki o plan, od której powodzenia zależy w decydującym stopniu poprawa warunków życiowych ludu pracującego.

Wszelkie zakłócenie normalnej pracy zakładów podrywa wykonanie naszych planów gospodarczych, staje się źródłem poważnych strat i obraca się przeciwko interesom klasy robotniczej i państwa ludowego.

III.

Komitet Centralny stwierdza, że kurs na demokratyzację życia kraju, na likwidację następstw i pozostałości kultu jednostki, na ugruntowanie socjalistycznej praworządno-

ści powinien być nadal z całą konsekwencją realizowany jako jedyna droga umocnienia więzi partii i władzy ludowej z masami i wciągnięcia milionowych rzesz narodu do rzeczywistego udziału w rządzeniu państwem i w budownictwie nowego socjalistycznego życia.

Wszelkie próby zahamowania tego procesu motywowane wypadkami w Poznaniu byłyby błędne i politycznie szkodliwe.

Przeciwnie, sytuacja w kraju dowodzi, że kurs na przezwyciężenie biurokratycznych wypaczeń jest realizowany jeszcze niekonsekwentnie, zwłaszcza w tak decydującej dziedzinie jak stosunki w socjalistycznych zakładach pracy pomiędzy administracją, związkami zawodowymi i załogami robotniczymi.

Niezbędny, ożywczy proces demokratyzacji w naszym kraju nie może być przeprowadzony żywiołowo, bez uwzględnienia, że odbywa się on w kraju, w którym socjalizm dopiero się buduje, w którym istnieją i działają przeciwności klasowe, wpływy ideologii burżuazyjnej, reakcyjnej i nacjonalistycznej, podtrzymywane i wykorzystywane przez wroga klasowego i obce imperialistyczne agentury. Wynika stąd, że walka partii o demokratyzację i likwidację wypaczeń biurokratycznych powinna być prowadzona w taki sposób, aby rozszerzając pole aktywności i samodzielnej inicjatywy klasy robotniczej i ogółu mas ludowych i nie krepując zdrowej, twórczej krytyki z pozycji socjalizmu — nie dawać pola działania dla sił wstecznych, wrogich, antysocjalistycznych, aby zdecydowanie zwalczać poglądy obce i wrogie marksizmowi-leninizmowi oraz wszelkie próby podważania władzy ludowej i zdobyczy mas pracujących.

Konieczność demokratyzacji życia kraju nie wypływa z doraźnych potrzeb politycznych, lecz wiąże się z zasadniczymi obiektywnymi wymogami rozwoju budownictwa socjalistycznego i państwa demokracji ludowej.

Sam fakt zdobycia władzy przez klasę robotniczą pod kierownictwem swej partii i dokonanie podstawowych rewolucyjnych reform stanowi wprawdzie ogromny skok w kierunku rzeczywistej demokracji, gdyż podcina korzenie wyzysku i ucisku mas ludowych, ale nie rozwiązuje automatycznie problemu stosunków pomiędzy partią, państwem a masami ludowymi. Doświadczenie wskazuje, że z chwilą utrwalenia się władzy ludowej partia staje wobec niebezpieczeństwa biurokratycznych wypaczeń, wyrażających się w tendencji do ograniczania demokracji, stosowania głównie administracyjnych metod rządzenia, naruszania zasad kolegiałnego kierownictwa, a to prowadzi nieuchronnie do oderwania kadr partyjnych i państwowych od mas i do ciężkich błędów politycznych.

Lenin w zaraniu władzy radzieckiej wielokrotnie wskazywał na niebezpieczeństwo biurokratycznego wypaczenia. Lenin mówił, że „kontynuowanie walki przeciwko biurokratyzmowi jest bezwarunkowo i bezwzględnie konieczne dla zwycięstwa dalszego budownictwa socjalistycznego”. Lenin wskazywał, że „walcząc z biurokratyzmem do końca, do pełnego zwycięstwa nad nim można tylko wówczas, gdy cała ludność będzie brała udział w rządzeniu” (Dzieła 29, str. 89 i 161 wyd. ros.).

Partia nasza i władza ludowa nie ustrzegły się przed poważnymi biurokratycznymi wypaczeniami.

W ciągu szeregu lat następowała coraz dalej idąca centralizacja władzy, zarządzania, planowania, co udaremniało rozszerzenie uprawnień zarówno terenowych organów władzy, jak również wszelkich instytucji przedstawicielstwa ludowego. Odpowiedzialność przed wyższymi ogniwami aparatu państwowego i gospodarczego nie szła w parze z odpowiedzialnością przed milionowymi masami ludności pracującej.

Nadmiernie rozrośnięty aparat administracyjny w znacznym stopniu zastępował konstytucyjną władzę rad narodowych, ograniczał wpływ organizacji społecznych i samorządów spółdzielczych, przesłaniając niejednokrotnie demokratyczny, ludowy charakter naszego państwa.

Walka z biurokratyzmem odgradzającym władzę ludową od mas, stanowi jedno z najdonioślejszych zadań partii w pracy nad rozwojem demokracji socjalistycznej.

Partia powinna krok za krokiem i nieustępliwie torować drogę procesowi demokratyzacji, szukając właściwych rozwiązań na podstawie aktualnego układu sił klasowych i politycznych oraz wymogów kolejnych etapów budownictwa socjalistycznego.

Komitet Centralny uważa za konieczne podjęcie następujących kroków dla skutecznego zwalczania biurokratyzmu i pogłębienia socjalistycznej demokracji.

1. Rozszerzenie demokracji robotniczej w zakładach pracy

Partia powinna wydać walkę metodami biurokratycznego kierownictwa w zakładach pracy, metodami, które doprowadziły do wykrzywienia słusznej zasady jednoosobowego kierownictwa, do przejawów samowoli administracji, do odsuwania załóg od spraw gospodarki zakładu, do licznych przejawów bezdusznego stosunku wobec bolączek i potrzeb robotników, do zmniejszania wpływu i właściwej roli związków zawodowych jako przedstawicielstwa załogi.

Należy niezłomnie przestrzegać zasady jed-

noosobowego kierownictwa gwarantującej sprężyste kierowanie gospodarką zakładu. Równocześnie organizacje partyjne powinny bardziej skutecznie korzystać z prawa kontroli działalności administracji gospodarczej, rozszerzając wpływ organizacji partyjnej jako całości, na działalność zakładu, rozwijając poczucie odpowiedzialności wszystkich członków partii za gospodarke przedsiębiorstwa oraz wymagając aktywności i inicjatywy całej załogi.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Ciąg dalszy ze str. 3)

Wraz z rozszerzeniem uprawnień dyrektorów przedsiębiorstw socjalistycznych należy rozszerzyć kompetencje i uprawnienia rad zakładowych w stosunku do administracji oraz rozwinąć skuteczne formy bezpośredniego udziału załóg w omawianiu wszystkich spraw dotyczących realizacji planów, rozbudowy zakładów, warunków pracy i bytu pracowników.

Rady zakładowe powinny korzystać z prawa:

— współudziału w rozstrzyganiu wszystkich spraw związanych z materialnym położeniem załóg i z warunkami pracy, a przede wszystkim spraw dotyczących płac i norm, premiovania, czasu pracy, warunków bhp, odzieży specjalnej, urlopów, przyjęć i zwolnień z pracy, dyscypliny pracy, przydziału i remontów mieszkań, urządzeń socjalnych, kulturalnych itp.;

— współudziału w opracowaniu planu przedsiębiorstwa w zakresie przewidzianym dla dyrekcji zakładu;

— współudziału w decydowaniu o wykorzystaniu funduszu zakładowego;

— kontroli i egzekwowania wykonania zakładowej umowy zbiorowej i układu zbiorowego.

Administracja i rada zakładowa powinny regularnie odwoływać się do opinii załogi we wszystkich istotnych sprawach zakładu oraz składać przed załogą sprawozdania ze swej działalności, z realizacji zakładowej umowy zbiorowej oraz planów państwowych.

Rozszerzenie uprawnień rad zakładowych

2. Rozszerzenie samodzielności i uprawnień rad narodowych

Partia powinna wydać walkę wypaczeniu ustawowej roli rad narodowych na wszystkich szczeblach i biurokratycznej praktyce zastępowania rad przez ich organy wykonawcze i aparat administracyjny.

Partia powinna przezwycięzać wszelkie niewłaściwe metody kierowania radami, kiedy instancje lub aparat partyjny podejmują szczegółowe decyzje w sprawach należących do rad narodowych, co ogranicza samodzielność i inicjatywę rad.

Likwidacja nadmiernej centralizacji władzy i znaczne rozszerzenie uprawnień rad w zakresie gospodarczym, a zatem konieczne zwiększenie rozmiarów budżetu miejscowego i powiązanie tego budżetu z budżetem większej liczby przedsiębiorstw socjalistycznych, stworzyć realne podstawy ożywienia działalności rad. Ożywienie to będzie osiągnięte pod warunkiem znacznego rozszerzenia rzeczywistej kontroli rad nad ich prezydiami, faktycznej a nie formalnej odpowiedzialności organów wykonaw-

przy pełnym zachowaniu zasady jednoosobowego kierownictwa w przedsiębiorstwach socjalistycznych zakłada możliwość różnicy zdań między radą zakładową a administracją zakładu, zwłaszcza w zakresie spraw dotyczących obrony interesów załóg i przestrzegania przez administrację przepisów ustawodawstwa pracy. Rozstrzygnięcie tych rozbieżności należy do wyższych organów administracji gospodarczej i związków zawodowych.

Organizacje partyjne i kierownicy zakładów pracy powinni poświęcić znacznie więcej niż dotąd wysiłków aktywizacji personelu inżynierino-technicznego w celu wykorzystania jego kwalifikacji, doświadczenia i ofiarności.

Wzrost uprawnień dyrekcji przedsiębiorstw i rad zakładowych wymaga wzmocnionej aktywności organizacji partyjnych, które powinny czuwać nad rozwojem demokracji robotniczej i środkami pracy politycznej, zapewniać prawidłowe kojarzenie interesów państwa z interesami załóg, przeciwstawiać się partykularnym tendencjom i żywołowości, wnosć maksimum świadomości socjalistycznej w codzienne życie zakładu.

Należy przywrócić praktykę branżowych układów zbiorowych określających warunki pracy i pracy robotników i pracowników w podstawowych gałęziach gospodarki narodowej.

Rozwinięcie demokracji robotniczej w zakładach ma decydujące znaczenie dla poprawy położenia robotników i usuwania ich bolączek, dla wzmocnienia wśród załóg poczucia gospodarki zakładów, odpowiedzialności za produkcję, dyscyplinę pracy i wzorowy porządek w zakładach.

Partia powinna wydać walkę wypaczeniu ustawowej roli rad narodowych na wszystkich szczeblach i biurokratycznej praktyce zastępowania rad przez ich organy wykonawcze i aparat administracyjny.

Partia powinna przezwycięzać wszelkie niewłaściwe metody kierowania radami, kiedy instancje lub aparat partyjny podejmują szczegółowe decyzje w sprawach należących do rad narodowych, co ogranicza samodzielność i inicjatywę rad.

Likwidacja nadmiernej centralizacji władzy i znaczne rozszerzenie uprawnień rad w zakresie gospodarczym, a zatem konieczne zwiększenie rozmiarów budżetu miejscowego i powiązanie tego budżetu z budżetem większej liczby przedsiębiorstw socjalistycznych, stworzyć realne podstawy ożywienia działalności rad. Ożywienie to będzie osiągnięte pod warunkiem znacznego rozszerzenia rzeczywistej kontroli rad nad ich prezydiami, faktycznej a nie formalnej odpowiedzialności organów wykonaw-

czych przed radami. Wymaga to nie tylko regularnych sesji rad narodowych, lecz także udostępnienia radnym wglądu we wszystkie dziedziny działalności rady, regularnej pracy komisji rad będących czynnikiem społecznej kontroli nad pracą prezydium, podległych mu przedsiębiorstw i instytucji w gromadach, miastach i powiatach.

Należy stworzyć warunki samodzielnej gospodarki finansowej rad przez utworzenie własnych źródeł dochodów bez dodatkowego obciążania ludności.

Należy zwrócić szczególną uwagę na ściśle powiązanie rad z załogami zakładów pracy, na aktywizację radnych — robotników zwłaszcza w wielkich zakładach.

Ożywienie rad narodowych wszystkich szczebli będzie miało decydujące znaczenie dla demokratyzacji stosunków na wsi oraz bliższego powiązania chłopów pracujących z organami władzy ludowej.

3. Podniesienie roli Sejmu i usprawnienie pracy rządu i ministerstw

Podniesienie roli Sejmu i zapewnienie pełnego wykonywania przezeń jego konstytucyjnych zadań musi się stać składową częścią demokratyzacji politycznego życia kraju.

Aby zapewnić spełnienie przez sejm jego funkcji jako najwyższego ciała ustawodawczego i kontrolującego działanie wszystkich innych organów państwowych, konieczne jest poddanie działalności rządu bardziej skutecznej kontroli sejmowej, ograniczenie praktyki uchwalania dekretów i szersze wnoszenie pod obrady sejmu projektów ustaw, ulepszenie pracy komisji sejmowych, częstsze zwoływanie sesji plenarnych oraz

szersze udostępnienie posłom informacji o działalności organów państwowych.

W celu podniesienia odpowiedzialności posłów i radnych przed wyborcami należy opracować przepisy prawne o trybie odwoływania przez wyborców swych przedstawicieli w sejmie i w radach narodowych zgodnie z wymogami Konstytucji.

Należy kontynuować prace nad usprawnieniem działalności rządu.

Zakres spraw wymagających decyzji Rady Ministrów, winien być ograniczony do spraw podstawowych przy równoczesnym rozszerzeniu uprawnień, samodzielności i odpowiedzialności ministrów.

4. Pełne przestrzeganie socjalistycznej praworządności

Sprawa ugruntowania socjalistycznej praworządności stanowi nieodłączną część całego procesu demokratyzacji kraju. Już III Plenum Komitetu Centralnego naszej partii z całą siłą potępiło naruszanie i łamanie zasad praworządności, wskazując ich źródło — naruszanie leninowskich norm życia partyjnego i społecznego, — naruszanie zasad kolegiałności kierownictwa, brak kontroli partii i rządu nad organami bezpieczeństwa i związany z tym nadmierny rozrost funkcji i zakresu działania tych organów. Po III Plenum zostały dokonane istotne zmiany w działalności organów bezpieczeństwa, prokuratury i sądów. Po XX Zjeździe KPZR proces ten uległ dalszemu pogłębieniu.

Partia przezwyciężała opóźnienia w realizacji uchwał III Plenum dotyczących przestrzegania praworządności, dokonała słusznych zmian w metodach i kierunku działalności organów wymiaru sprawiedliwości.

Komitet Centralny aprobując decyzje Biura Politycznego zapewniając rehabilitację osób niewinnie więzionych, naprawienie wyrządzonych krzywd oraz pociągnięcie do odpowiedzialności ludzi winnych brutalnego łamania praworządności i stosowania niedopuszczalnych metod w śledztwie.

Sprawa pełnego przestrzegania i umocnienia praworządności powinna być przedmiotem stałej troski całej partii i wszystkich organów władzy ludowej.

Organizacje partyjne powinny wykazywać nieprzejednany stosunek wobec wszelkich przejawów nadużywania władzy, wobec niesprawiedliwości i krzywdy obywateli, winny tępić z całą stanowczością lekceważenie prawa i stać na straży równości obywateli wobec prawa oraz równej ich odpowiedzialności za wszelkie naruszanie praw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Wyjątkowe znaczenie dla ugruntowania zaufania chłopów do władzy ludowej i u-

ciążaniu organów bezpieczeństwa odpowiedzialnością za przestępstwa popełnione przez niektórych byłych pracowników tych organów. Należy ugruntowywać wśród

5. Rozwijanie krytyki z dołu i jawność życia politycznego

Rozwijanie swobodnej, śmiałej i rzeczowej krytyki, krytyki z pozycji socjalizmu na zebraniach i na łamach prasy jest niezbędnym warunkiem demokratyzacji życia kraju, najskuteczniejszym środkiem walki z brakami, błędami i biurokratycznymi wypaczeniami. Po XX Zjeździe KPZR szeroki rozmach dyskusji i krytyki naszych braków i zaniedbań wydobyl na powierzchnię wielkie bogactwo inicjatyw i twórczej myśli ludzi pracy. Organizacje partyjne podtrzymując rozwój twórczej krytyki, przede wszystkim krytyki z dołu, winny przeciwstawiać się wszelkim próbom tłumienia krytyki, prześladowania za krytykę, lekceważenia krytyki. Nie można jednakże przy tym tracić z oczu pracy. Organizacje partyjne próbując, niejednokrotnie wykorzystując obce i wrogie elementy dla szkolenia dorobku Polski Ludowej i ataków przeciwko polityce naszej partii.

Nieodłącznym warunkiem demokratyzacji jest jawność życia politycznego, udostępnienie społeczeństwu informacji o działalności rządu i sejmu, publiczne oświetlanie polityki partii i władzy ludowej, jej motywów i rezultatów.

W związku z tym należy wydatnie ograniczyć zakres tajemnicy państwowej i gospodarczej, sprowadzając go do istotnie niezbędnych granic i nałożyć na organa władzy ludowej obowiązek informowania ludności o swej działalności.

Demokratyzacja życia państwowego i społecznego, to proces, któremu winna towarzyszyć troska partii o wzmocnienie sprawności i sprężystości działania organów władzy ludowej i ich aparatu administracyjnego, o umacnianie ich autorytetu.

Partia powinna pomagać masom w wysuwaniu tysięcy wyrobionych społecznie i oddanych sprawie socjalizmu działaczy o wysokim poczuciu odpowiedzialności.

IV.

Komitet Centralny stwierdza, że kurs na demokratyzację życia kraju i przezwyciężenie biurokratycznych wypaczeń — nieodzowny dla realizacji nakreślonego przez partię programu gospodarczego i dalszego budownictwa socjalizmu, dla umacniania władzy ludowej i skutecznego zwalczania wrogiej działalności — wymaga gruntownej przebudowy pracy partyjnej.

Nie może być demokratyzacji życia kraju bez dalszej demokratyzacji życia partii, która jest kierowniczą siłą naszego państwa ludowego. Jest to warunek prawidłowego rozwoju całego procesu demokratyzacji i zapewnienia kierowniczej roli partii w tym procesie. Bez konsekwentnego stosowania leninowskich zasad życia partyjnego, bez umacniania świadomej dyscypliny opartej na czynnym współudziale wszystkich członków partii w kształtowaniu jej polityki — partia nie może umacniać swej więzi z masami. Jest to niezbędny warunek przekonywania mas o słuszności polityki partii, mobilizacji mas do pokonywania trudności stojących przed krajem.

Partia może pełnić funkcję awangardy klasy robotniczej i kierowniczej siły państwa ludowego jedynie wtedy, gdy jej polityka kształtuje się w nierozdzielnej więzi z klasą i z masami.

Tymczasem skostnienie i biurokratyczne wypaczenia tkwią jeszcze głęboko w pracy wielu instancji i organizacji partyjnych, podrywając ich więź z masami.

1. W obecnej sytuacji na czoło zadań z całą siłą wysuwa się sprawa przeniesienia przez instancje partyjne punktu ciężkości ich pracy na polityczną działalność wśród mas, na kierowanie działalnością podstawowych organizacji partyjnych mających codzienny kontakt z masami. Ze szczególną ostrością sprawa ta stoi dziś przed organizacjami miejskimi i fabrycznymi. W szeregu zakładów pracy panuje wśród robotników duża wrażliwość, a nawet zniecierpliwienie, spowodowane wielu bolączkami i faktem, że możliwe do załatwienia postulaty robotników są często załatwiane przez organa gospodarcze w sposób przewlekły i bezduszny. Z drugiej strony występuje wiele złudzeń co do naszych obecnych możliwości ekonomicznych, złudzeń podsyconych nieraz przez nieodpowiedzialne głosy w prasie. W tej sytuacji organizacje partyjne powinny zdawać sobie sprawę ze wszystkiego, co nurtuje masy, z ich pragnień, postulatów, wniosków i krytycznych głosów, stawać na czele postępowych dążeń mas, rozważać trudne sprawy wysuwane przez masy, znajdować słuszne, zgodne z polityką partii, rozwiązania tych spraw, walczyć na czele mas o poprawę sytuacji na swoim terenie, o usuwanie bolączek i braków, o realizację zadań nakreślonych przez partię.

Wyrażając postępowe, rewolucyjne, twórcze dążenia mas i stając na czele walki o ich wcielenie w życie, organizacje partyjne winny przeciwstawiać się postulatowi niesłusznemu i nierealnemu, wszelkim hasłom demagogicznym, wyjaśniać masom obecną polityczną i gospodarczą sytuację kraju, zdobywać aktywnie poparcie mas dla poczynania partii i rządu, zmierzających do pokonania trudności i poprawy warunków ich życia.

Zwartościę podstawowych organizacji partyjnych, jednolitość ich występowanie jest dziś bardziej niż kiedykolwiek niezbędne do wykonania tych odpowiedzialnych zadań, do skutecznego oddziaływania na załogi.

Skupiając wokół siebie i aktywizując szero-

szeroch mas społeczeństwa autorytet i zaufanie do organów bezpieczeństwa — ofiarnych strażników zdobyczy rewolucji i demokracji.

kie masy, organizacje partyjne winny mobilizować ich czujność przeciwko wicherzom elementów wrogich, pobudzać do zdecydowanego odparcia wszelkich posunięć godzących w interesy klasy robotniczej, w interesy narodu i państwa ludowego.

Warunkiem wykonania tych zadań jest wzmocniona i bezpośrednia pomoc organizacjom partyjnym, szczególnie w wielkich zakładach pracy, ze strony kierowniczego aktywu partyjnego i państwowego.

2. Już III Plenum KC stwierdziło, że poważnym niedomaganiem w działalności wszystkich instancji i organizacji partyjnych są niewłaściwe metody pracy, prowadzące do osłabienia życia wewnątrzpartyjnego oraz wypaczeń w dziedzinie stosunków między organizacjami partyjnymi a masami.

Po III Plenum, pomimo pewnych zmian na lepsze (poważny rozwój krytyki z dołu, przywrócenie w znacznym stopniu zasady kolegiałności w pracy instancji partyjnych, wzrost samodzielności wielu ogniw partyjnych), nie osiągnięliśmy przełomu ani w pracy wewnątrzpartyjnej, ani w dziedzinie stosunków między partią a masami.

Powolność zmian w metodach pracy partyjnej i tendencje do nawrotów ku starej praktyce mają swoje głębokie ideologiczne przyczyny.

Dotychczasowe błędy w metodach pracy partyjnej wynikały m. in. z narastającego w ciągu wielu lat uproszczonego, niewłaściwego rozumienia kierowniczej roli partii.

Partia nasza jako awangarda klasy robotniczej, przodująca klasy sprawującej władzę w sojuszu z pracującym chłopstwem, stanowi kierowniczą siłę polityczną państwa ludowego. Oznacza to, że partia powinna nadawać kierunek, ustalać wytyczne działania organów władzy państwowej, czuwać nad ich działalnością, kontrolować je przy aktywnym udziale mas.

Jednakże w dotychczasowej praktyce instancje partyjne niejednokrotnie wkraczały w sferę bezpośredniego rządzenia i administrowania, dublując organa władzy państwowej i administracji gospodarczej, ograniczając ich samodzielność i odpowiedzialność.

Zamiast być ośrodkiem politycznej inspiracji i kontroli wobec wszystkich organów władzy i organizacji społecznych oraz koncentrować swój główny wysiłek na politycznej działalności wśród mas i kształtowaniu ich świadomości, zgodnie z celami i zadaniami wysuwanymi przez partię, instancje partyjne zajmowały się w przeważającej mierze działalnością administratorską, wnikały drobniawo w każdy krok organów władzy państwowej, co nieuchronnie pociągało za sobą zurzędnienie i biurokratyczny styl pracy oraz nadmierny rozrost aparatu partyjnego.

Stąd nadmierna rola tego aparatu przy pomniejszaniu roli instancji partyjnych, pochodzących z wyboru. Aparat partyjny przejmował stopniowo główny ciężar pracy partyjnej, zaś członkowie instancji partyjnych często pozostawali na uboczu od decydujących spraw i byli zaliczani do „nieetatowych instruktorów” i „nieetatowego aktywu”.

Komitet Centralny stwierdza, że partia musi przystąpić do stopniowego wdrażania nowych metod pracy instancji i organizacji partyjnych, stopniowego, ponieważ wiąże się to z przezwyciężaniem starych nawyków, które nie ustępują od razu, lecz w miarę opanowywania metod nowych, zdobywanych w drodze praktycznego doświadczenia.

Prawidłowemu nacełowaniu pracy instancji i organizacji partyjnych na rozwiązywanie wewnętrznych problemów o istotnym znaczeniu politycznym, gospodarczym i kulturalnym, nurtujących szerokie masy robotnicze, chłopów i inteligencję, towarzyszyć musi systematyczna i radykalna poprawa metod pracy partyjnej. Wytworzy to klimat sprzyjający przyciąganiu szerokiego aktywu partyjnego i ogółu członków partii do omawiania na równych prawach wszystkich spraw polityki kraju, klimat rzeczywistej a nie formalnej kolegiałności i rozwijania krytyki z dołu.

W pracy kadrowej, która stanowi jeden z najważniejszych czynników kierownictwa politycznego ze strony partii, należy zerwać radykalnie z praktyką szczegółowej ingerencji instancji i aparatu partyjnego w sprawy personalne, praktyką ograniczającą odpowiedzialność kierowników organów państwowych, gospodarczych i społecznych za kadry, a zatem i za całokształt ich pracy.

Należy wydatnie ograniczyć nomenklaturę kadrową komitetów partyjnych, sprowadzając ją wyłącznie do zwierzchnich stanowisk kierowniczych.

W stosunku do kierowniczych stanowisk obywateli w drodze wyboru komitetów partyjnych mogą zalecać kandydatów, jednakże przy bezwzględnej poszanowaniu opinii wyborców, ich demokratycznych praw i zasad praworządności.

Komitety partyjne powinny czuwać nad prawidłowym kierunkiem ogólnej polityki kadrowej w organach państwowych i gospodarczych oraz w instytucjach społecznych na ich terenie.

Konsekwentna demokratyzacja życia partii będzie w sposób decydujący oddziaływać na działalność organów państwowych i gospodarczych, jak również na organizacje społeczne, związki zawodowe, Związek Młodzieży Pol-

(Ciąg dalszy na str. 6)

GARNITUR

na... „sto dwa!“

Obywatel miasta Ostrowa Jan Halupnicki postanowił sprawić sobie nowe ubranie. Niewiele namyślając się — skierował swe kroki wprost do Państwowego Przedsiębiorstwa Krawiecko-Kuśnierskiego w Ostrowie.

— Pomyślał: przedsiębiorstwo szyci się posiadaczem pierwszorzędnego fachowców, co gwarantuje, że będę miał garnitur „na sto dwa“.

Zamówienie od ob. Jana H. przyjęto i grzecznie poproszono, by w określonym terminie zgłosił się do przymiarki. Ob. Jan H. nie przyjechał, że P.P.K.-K. postara się o dostarczenie klientowi dodatkowych emocji, że przez dłuższy czas jego cielakowość będzie w tzw. wysokim napięciu.

To naprawdę dziwne, ale ob. Jan H. nie docenił tej troski o klienta, gdyż po około dwudziestym przymiarce i poprawce odebrał nowy garnitur w stanie jakim się znajdował... przed pierwszą poprawką. Wprawdzie u przejrzyli pracownicy PPK-K przysięgli swego klienta, by skończył z jeszcze kilku poprawkami. Ob. Jan H. zrezygnował jednak z tej miłej perspektywy. Mimo to jest obecnie zadowolony.

Po jednej i ostatniej poprawce dokonanej przez... inny warsztat krawiecki.

H

PS. Przystępując do pisania tego felietonu jako cel postawiłem sobie: rozreklamować ostrowski PPK-K. Czy mi się to udało, ocenić może samo kierownictwo tej pożytecznej skądinąd placówki.

LISTY LISTY LISTY

Co najmniej sezon

Ładny „Znicz“

W Luboniu koło Poznania jest kino. Można tam spędzić „mille“ dwie godziny. 26. VII br. zapowiedziano interesujący film „Ogień w kniei“. Kupując bilet zaobserwowałam, że kasjerka zamiast przy stole lub w okienku biletu sprzedawała siedząc na zwykłej skrzyni (trudno bowiem wymagać, by 4 biletu godziny stała).

Zdziwienie moje nie miało granic, kiedy wszedłem do sali. Powybijane okna, zastoinie workami. Wokoło ani jednego krzesła. Mimo młodych lat, dwóch godzin stać nie miałam zamiaru. Ale od czego pomyśli.

Kilku chłopców przed kinem znalazło sienniki i dalej wnosili do sali. Siedzenia wygodne, może nawet za wygodne. Nie zdarzyło mi się bowiem jeszcze w kinie nigdy leżeć jak na uczcie u Nerona. Seans często przerywany dźwiękami z ulicy — zasłony bowiem stale opadały, a przez wybite okna, dźwięki też ogłuszały. Na sali było aż 15 osób. Nie dziwię się małej frekwencji, ja bowiem też już nigdy do „Znicza“ nie pójdę, nawet gdyby grano wspaniały film z Gerardem Philpem. (3029)

Na tropach „3 razy B“

Kolega z naszego działu wywiódł niedawno taką ciekawą formułę socjologiczno-matematyczną. Otóż dowiódł on na podstawie przykładu, że bezduszny stosunek do ludzi idzie równo w parze z beznamiętnością, ta ostatnia zaś wiedzie do biurokracji. Te trzy siostrzyczki w zgodnej współpracy rodzą zjawisko nowe, bolesne — krzywdę ludzką. Życie potwierdza niestety słuszność jego wywodu i to niejednym przykładem.

☆

„Jestem posiadaczem 67 arów ziemi i krowy, dla której z konieczności muszę wydźwierać łakę — pisze nasz czytelnik ze wsi Miałówko powiat Czarnków. Nadleśnictwo Państwowe w Potrzebicach wydźwierało mi pół ha łaki, którą w ubiegłym roku obrabiałem. Na wiosnę poszedłem do nadleśnictwa i spytałem czy łakę tę będę nadal dzierżał, tak jak było w umowie (na 6 lat). Zapewniono mnie, że na pewno będzie tak jak w umowie i mogę śmiało posiać nawozy. Tak więc uczyniłem. Po pewnym czasie łakę mi jednak odebrano i wydźwierzano leśniczom. Moje interwencje w nadleśnictwie nie pomagają. Chciałbym chociażby uzyskać zwrot wyłożonego wkładu, ale o to każą mi się prawować po sądach. To jest przecież krzywda.“

Mnie się też tak wydaje. Chyba, że pracownicy z nadleśnictwa uważają inaczej... (az)

Po trzech dniach noszenia bucki się skończyły — czubki były zupełnie zbite. Reklamacji sklep nie przyjął, bo nieszczęśliwym trafem żona zapomniiała wziąć razem z butami paragonu. Reklamacja ta nie była jedną w tym dniu.

Trzy dni! A przecież chyba nikt nie powie, że mam zbyt wygórowane wymagania, jeżeli chcę, żeby nowy but wytrzymał co najmniej cały sezon.

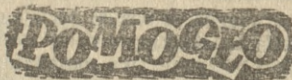
(mat)

Wstydlivy problem

Mieszkańcy domu przy ul. Dąbrowskiego 71 nie mogą narzekać na brak „atrakcji“. Latem często, a zimą stale zmuszeni są bowiem chodzić z potrzebami... aż na Rynek Jeżycki.

Wprawdzie lokatorzy tego domu mają „własny“ podwórzowy „przbytek westchnień“, oddalony o 20 m od mieszkań. Jednakże każde korzystanie z tego przybytku grozi nawiązaniem kontaktu ze spadającymi cegłami i tynkiem, a w razie deszczu — zmoknięciem.

Wszystko to wynika z całkiem prostej przyczyny: budynek, w którym znajdują się ustępy, pral-

Z świetlicy dworcowej w Wągrowcu będą korzystać odtąd tylko podróżni. PKP Oddział Przewozów w Gnieźnie wydało polecenie świetliczankom, aby przestrzegły ściśle regulaminu świetlicy. Przy wydawaniu gier i książek mają obowiązek żądać od wypożyczających okazania biletów kolejowych. (833)

Nasza notatka pt. „Gdy dwóch się kłóci — miłośnicy muzyki tracą“ odniosła natychmiastowy skutek. Jak nam donosi administracja Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, krzesła na balkonach zostały naprawione.

Igraszki UP i T

Mieszkam na osiedlu pocztowym przy ul. Przybyszewskiego 31. Wiosną br. rozpoczęto w naszym bloku budowę dodatkowych mieszkań na strychu. Umieszczono nowe okna w skośnym dachu i... zapomniano uszczelnić miejsca po rozbitych dałach.

W ubiegłym miesiącu woda deszczowa gromadziła się na strychu, spływając następnie po ścianach moich pokoi spowodowała zacieki, plamy i odpadanie farby.

Na moją interwencję w Urzędzie Poczt i Telekomunikacji przybyła komisja, która orzekła, że polecie wymalować mieszkanie i uszczelnienie dach. Od tego czasu upłynęło już półtora miesiąca. Trudno tak długo mieszkać w niechlujnych pokojach. Wymalowałem więc mieszkanie na własny koszt. Po ostatnich deszczach znowu wystąpiły plamy na suficie.

Ponieważ te same kłopoty dotyczą jeszcze 10 innych współlokatorów, zapytuję kiedy U. P. i T. zechce na serio zabrać się do roboty? Stefan KRAMER

Odpowiadamy CZYTELNIKOM

Wacław B., Września. Prez. PRN we Wrześni wyjaśnia nam, że obecnie w sklepach można nabyć już gips po 3,40 zł oraz po 1,70 zł za kg. Przesyłki gipsu w cenie 1,25 zł oraz 0,65 zł za kilogram nadejdą w najbliższych dniach. (2594)

Anna Majewska. W obecnych planach nie przewiduje się uruchomienia linii tramwajowej, która połączyłaby Dworzec Autobusowy ze Śródmieściem. Istnieje bowiem cały szereg możliwości dojeżdżania do Dworca, co prawda nie zawsze bezpośrednio. (2498)

Kierownik szkoły nr 51. Za uwagę dziękujemy. Redakcja będzie zamieszczała także repertuar kina „Hutnik“ w Antoninie. (2617)

Lokatorzy domu przy ul. Fabrycznej 13a. — W sprawie pobierania przez administratora zbyt wysokich świadczeń prosimy interweniować w Waszym Komitecie blokowym. (2603)

Lokatorzy domu z ul. Fabrycznej. Przeprowadzone dochodzenie tak w Komitecie blokowym jak i u administratora nie wykazały żadnych nadużyć. (2603)

Mieszkanca ul. Kościelnej. DRN Jeżyce zawiadamia nas, że w III kwartale przewiduje ustawienie ławek stałych przy skwerku ul. Kościelnej i Dąbrowskiego. (1906)

Odpowiedzi \$ KRAKOWIA

Stali czytelnicy z przedmieścia Poznań. Komisje lokalowe są również władzami kwaterynkowymi w rozumieniu dekretu o publicznej gospodarce lokalną, albowiem wydają one decyzje w sprawach lokalowych jako władze II instancji. Zgodnie z § 12 zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z 12. 9. 1950 roku (Monitor Polski nr A-100, poz. 1260) do postępowania komisji lokalowej mają zastosowanie również przepisy o postępowaniu administracyjnym. Przepis art. 72 przepisów o postępowaniu administracyjnym przewiduje, że władza wydaje decyzję w toku postępowania. Nie ma natomiast przepisu, który by przewidywał obowiązek wydania decyzji bezpośrednio po rozprawie. (1045)

Pracownicy poszukiwani

Murarzy poszukuje Zespół PGR Kotowo, poczta i stacja kolejowa Granowo, pow. Nowy Tomyśl. K2531

6 lastrykarzy, 8 parkieciarzy, każdą liczbę murarzy szczególnie do tynków do prac budowlanych na terenie m. Poznania i w podległych Zarządach Budowlanych w obrębie województwa zatrudni zaraz: Wojewódzkie Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego w Poznaniu, ul. Zwierzyniecka 15. Dział Zatrudnienia, pokój 43, IV piętro. Wynagrodzenie akordowe wg układu zbiorowego pracy w budownictwie. Przy pracach zamieszcowych kwatery i dodatki za rozłakę zapewnione. K2530

W dniu 29 lipca 1956 r. po długich, ciężkich cierpieniach zasnęła w Bogu, opatrzona Sakramentami św., nasza najdroższa, najukochańsza matka, babka, prababka i teściowa, przeżywszy lat 90, sp. z Namacznymi Kornelia Przybylska Pogrzeb odbędzie się w czwartek 2 sierpnia o godz. 10.30 z kaplicy cmentarza na Junikowie. W ciężkim smutku pogrążona rodzina 14112g Poznań, ul. Szewska 19.

Dnia 30 lipca 1956 r. zmarł w wieku 58 lat, sp. Czesław Turkiewicz W Zmarłym tracimy cenionego członka Spółdzielni, kolegę i współpracownika. Pogrzeb odbędzie się w czwartek 2 sierpnia o godz. 15 z kaplicy cmentarnej w Swarzędzu (Nowy cmentarz). Rada Nadzorcza Zarząd Współpracownicy Pomocni. Sp-ni Rzem. Stolarzy „Jedność“ Swarzędz 14120g

Dnia 29 lipca 1956 r. zmarł po ciężkich cierpieniach, opatrzony Sakramentami św., mój drogi mąż nasz ukochany, troskliwy ojciec, brat, teść i dziadek, przeżywszy lat 61, sp. Jan Lechowski byli wzięli ob. koncent. Buchenwald, Gross Rosen i Dachau Pogrzeb odbędzie się w środę 1 sierpnia br. o godz. 16 na cmentarzu na 6-ryźnie W głębokim smutku pogrążona żona z dziećmi i rodzina 14055g

Inżynierów budownictwa z praktyką na stanowiska inspektorów nadzoru zatrudni zaraz Zjednoczenie PGR Ostrow Wlkp., Grabowska 29. 23813p

Bednarza samodzielnego z narzędziami przyjmą natychmiast Poznańskie Zakłady Spożywcze Przemysłu Terenowego w Poznaniu, Szewska 7, dział kadr. K2550

Pracowników na stanowiska noszowych przyjmie zaraz Wojewódzka Stacja Pogotowia Ratunkowego w Poznaniu, ul. Chelmońskiego 20 (administracja i ptr.). K2556

1 blacharza, 4 tokarzy, 2 pracowników do transportu, 3 sprzątaczy produkcyjnych, 1 palacza oraz pracowników fizycznych do produkcji, na warunkach 6-godzinnej zmiany pracy, zatrudni zaraz Poznańskie Zakłady Elektrotechniczne Poznań-Starejka, al. Forteczna 12/14. Warunki wg umowy zbiorowej. Zgłoszenia przyjmuje dział kadr. K2502

Praca Potrzebny uczciwy, dobry fachowiec do gładzenia wyrobów z drewna (dobre wynagrodzenie). Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13986g.

Duchowieństwu. Delegacjom. Współpracownikom. Lokatorom. Znajomym, wszystkim za oddanie ostatniej przysługi oraz udział w pogrzebie sp. 14031g mąż

Marii Stępowej oraz za złożone wieńce i kwiaty SERDECZNE PODZIĘKOWANIE składa 14031g mąż

W dniu 30 lipca 1956 r. zmarł po krótkich, ciężkich cierpieniach, w wieku lat 39 Bernard Rakowski St. projektant Oddziału Projektowania Organizacji Robót W Zmarłym tracimy oddanego pracownika i dobrego kolegi. Cześć Jego pamięci! Pogrzeb odbędzie się w czwartek 2 sierpnia o godz. 10.50 z kaplicy cmentarza na Junikowie. Rada Miejsowa, Dyrekcja i Pracownicy Wojewódzkiego Zjednoczenia Budownictwa Wiejskiego w Poznaniu K2559

Dnia 30 lipca 1956 r. zmarł po ciężkiej chorobie, w wieku lat 53 Józef Pawłowski Kierownik magazynu PPRT W Zmarłym tracimy cenionego i oddanego pracownika. Pogrzeb odbędzie się na cmentarzu jeżyckim w czwartek, dnia 2 sierpnia 1956 r. o godz. 15. Kierownictwo i Rada Zakładowa Poznańskiego Przedsiębiorstwa Robót Telekomunikacyjnych w Poznaniu K2557

SPÓŁDZIELNIA INWALIDÓW „JEDNOŚĆ“ W POZNANIU wzywa klientów do odbioru zleconego obuwia (w latach 1952—53), do dnia 31. 8. 56 r. K2520

Nauka	Sprzedaż
Półroczne kursy pisania na maszynie stenografii, roczne kursy biurowości, organizację Stowarzyszenia Stenografów i Maszynistów PRL, Poznań, ul. Chelmońskiego 7, tel. 653-11. 13658g	Motocykl „Triumph“ 125 ccm, po kapitalnym remoncie okazuje się sprzedam, Poznań, Szamarzewskiego 12 m. 2. 13606g
Matematyki udzielam, przystojnie do egzaminów poprawkowych. Poznań, Szamarzewskiego 26 m. 2. 13977g	Sprzedam samochód DKW, po remoncie, nowe ogumienie. Poznań, Skarbka 25. 13822g
Maszynę do szycia kupię. Poznań, Chłapowskiego 3 m. 21. 13937g	Spacerówkę dziecięcą, oryginalną, mało używaną oraz kółderkę nową 160x110 (owca welna) okazuje się sprzedam, Poznań, Kanakowa 17 m. 9. 13917g
Psa wilka młodego, rasowego, tresowanego kupię. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 24001p.	Motocykl DKW 350 ccm NZ sprzedam. Poznań, Zupańskiego 21 m. 1. 14094g
Maszynę do szycia lub samą główkę kupię. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13949g.	Psa bernardyna, 1 1/2-letniego, rasowego, z rodowodem sprzedam. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 24002p.
Kupię silnik elektryczny 5—8 KW. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13970g.	Altane składana, przenośna sprzedam. Adres wskazuje Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13934g.
	Maszynę do szycia w bardzo dobrym stanie sprzedam. Poznań, Wielkopolska 7 m. 3. 13948g
	Sprzedam około 30 beczek debowych, używanych od 300 do 600 litr. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13951g.
	Prasy na tworzywa sztuczne sprzedam. Poznań, Za Cytańską 26 (Winogrady). 13953g
	Motocykl „Zündapp“ 500 ccm z przyczepką, w dobrym stanie, na bardzo dobrym ogumieniu sprzedam. Baranowski Poznań, Rynek Jeżycki 1, po godzinie 14. 13955g
	Fortepian krótki, wiedeński, w bardzo dobrym stanie — 14 000 zł sprzedam. Poznań, Rokossowskiego 58 m. 10. 13956g
	Westfalia na węgiel, kafilowa sprzedam. Poznań, Dzierżyńskiego 27 m. 33. 13957g
	Spacerówkę składaną w bardzo dobrym stanie sprzedam. Poznań, Wielka 22 m. 7. 13960g
	Sprzedam szalówkę, belki kantówki, drzwi, okna, kafle i drzewo opałowe. Poznań, ul. Dolina 15. 13964g
	Spacerówkę (wzór czeski) w dobrym stanie sprzedam. Poznań, Świeża 6 m. 5, przedłużenie Łodowej. 13961g
	Motocykl NSU 250 ccm w idealnym stanie sprzedam. Śmigłowski, Pobiedziska Swierczewskiego 5. 13963g

Dom Handlowy „DELIKATESY“ w Poznaniu, ul. Rokossowskiego 48 sprzedaje większą ilość kartonów usztywnionych dyktą (po cytrynach). Blższe informacje pod nr tel. 652-29 K2523

Lokale	Nieruchomości
Młode, uczciwe małżeństwo poszukuje pokoju. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13886g.	Gospodarstw z dobrą ziemią, blisko miasta oraz domów z ogrodami spieszenie poszukuje. Otręba, Jarocin, Kilińskie go 2. 23647p
Zamienię pokój z kuchnią w Zegrze, Ostrowska 139 m. 4 na podobne, dzielnicą obowiązuje. 13895g	Wile w Gdyni sprzedam lub zamienię na wille w Poznaniu (możliwość zamiany mieszkań). Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13968g.
Zamienię 2 pokoje z kuchnią, łazienką, samodzielną, komfortową na Łazarzu, na 2 mieszkania oddzielne, samodzielne, każde po pokoju z kuchnią. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13897g.	Parcelę pod budowę jednorodzinnej domku, okolica Solaczka kupię. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13998g.
Pokój z kuchnią, samodzielny, zamienię na podobne. Warunki do omówienia. Poznań, Szamarzewskiego 33 m. 18. 13898g	Dom trzypokojowy, budynek gospodarczy, z 4-morgowym ogrodem, całe wolne, blisko Poznania, stacja w miejscu, światło elektryczne 75 000 zł spieszenie sprzedam. Nowak, Poznań, Czerw. Armii 26. 13978g
Zamienię dwa mieszkania dwupokojowe, samodzielne na jedno 3-pokojowe, komfortowe, 1 piętro. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13903g.	Lekarskie Ziołolecznictwo St. R. Olśzewski, lek. med., powrócił. Przyjmuje od godz. 18 do 19. Swierczewskiego 11a. 13965g
Pokój z przynależnościami za mienie na 1—2 pokoje z kuchnią. Warunki do omówienia. Poznań, Szkolna 15 m. 4. 13906g	Różne Reperacje kucharek gazowych i piecyków zwiększanie płomienia wykonuje na zgłoszenia telefoniczne. Poznań, tel. 97-04 od godz. 9—16. 12733g
Samodzielny pokój 25 m ² (gaz, światło, woda) w śródmieściu zamienię na mniejszy (wspólny i peryferie wyklucone). Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13907g.	Posiadam warsztat mechaniczny i kartę rzemieślniczą, — szukam wspólnika. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13988g.
Zamienię 1 1/2 pokoju, wspólne kuchnię, balkon, front, 1 piętro, Rynek Wilecki na samodzielny pokój z kuchnią. Oferty Biuro Ogłoszeń, Swierczewskiego 3 dia 13912g.	

GŁOS WIELKOPOLSKI Redakcja: Poznań, ul. Grunwaldzka 19. Telefon: centrala 611-21 (łączy wszystkie działy); dział informacji: 659-39; dział łączności: 657-18; sekretarz redakcji: 648-85; redaktor naczelny: 657-78; drukarnia (nocny) — 629-52. Biuro Ogłoszeń: Poznań ul. Swierczewskiego nr 3, tel. 624-59, czynne od godz. 8—18.30; w soboty do godz. 14.30. Za dział ogłoszeń redakcja nie odpowiada. Druk: Zakłady Graficzne im. M. Kasprzaka w Poznaniu. K-7-1480

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Ciąg dalszy ze str. 4)

sklej, ZSCH itd., których działalności partia winna nadawać polityczny kierunek.

Szczególnie ważnym zadaniem wszystkich organizacji partyjnych winno być okazanie pomocy organizacjom ZMP w celu polepszenia form ich pracy wśród młodzieży, wzbogacenia jej treści ideowej, rozwijania ich inicjatywy politycznej oraz wzmożenia troski o sprawy bytowe młodzieży miast i wsi.

3. Należy przywrócić w pełni właściwą rolę instancjom partyjnym w ich plenarnym składzie. Plenarne posiedzenia komitetów wszystkich szczebli muszą się nie tylko odbywać regularnie, lecz również zmienić swój charakter:

Komitety te z organów często zatwierdzających wnioski przygotowane przez egzekutywy, winny stać się w pełni organami w pracującym i zgodnie z linią partii konkretne zadania własnej organizacji partyjnej i decydującymi o całokształcie działalności organizacji, która komitet wybierała.

Należy położyć kres opacznej praktyce skupiania wszystkich uprawnień instancji w rękach egzekutyw, które od czasu do czasu tylko według swego uznania przedstawiają wnioski plenium instancji do zatwierdzenia.

W celu przywrócenia właściwej roli instancjom partyjnym:

a) Członkowie instancji jako działacze polityczni muszą utrzymywać więź z organizacjami partyjnymi i środowiskami bezpartyjnymi, aby osobiście poznać sprawy, które nurtują ludzi, rzeczywistą opinię i troski robotników, chłopów i inteligencji, pomagać organizacjom partyjnym w rozwiązywaniu stojących przed nimi zadań. Ta stała zasada w pracy członków instancji nabiera szczególnej ważności w chwili obecnej;

b) członkowie instancji powinni być zorientowani w całokształcie zagadnień polityki partii w skali kraju i swego terenu, a nie tylko powoływani do udziału w sprawach dotyczących ich odcinka pracy;

c) egzekutywy są obowiązane składać na regularnych posiedzeniach plenarnych sprawozdania z całokształtu swej działalności.

4. Przebudowa pracy partyjnej wymaga przezwyciężenia szeregu wypaczeń w pracy i funkcjonowaniu aparatu partyjnego.

Pracownicy aparatu partyjnego w swej większości oddani aktywności partyjnej, posiadający często długoletnie doświadczenie politycznej walki i działalności, nie mogą być traktowani li tylko jako operatywni wykonawcy konkretnych organizacyjnych, wąsko funkcjonalnych zadań, dublujących funkcje państwowe i gospodarcze. Wypaczenie to miało szczególnie dotkliwe następstwa dla wychowania pracowników aparatu politycznego, którzy w tych warunkach nie zdobywali należytej wiedzy teoretycznej ani zawodowej, nie wyrabiali w sobie niezbędnej samodzielności i orientacji politycznej, odpowiadającej rosnącym zadaniom partii.

KC poleca Sekretariatowi dokonanie krytycznej analizy struktury aparatu partyjnego w kierunku likwidacji zbędnych ogniw, komasacji wydziałów i sektorów.

Głównym zadaniem aparatu partyjnego jest pomoc organizacjom partyjnym niższego szczebla, kontrola wykonania uchwał i decyzji partii oraz przygotowanie materiałów do ocen i uchwał partyjnych.

Ważnym zadaniem aparatu partyjnego jest obserwowanie rozwoju politycznego i zawodowego, metod, stylu i rezultatów pracy kadr w terenie, przygotowywanie materiałów do partyjnej oceny sytuacji i polityki kadrowej w terenie, dopomaganie swymi obserwacjami i uwagami organizacjom partyjnym i kierownikom poszczególnych odcinków pracy państwowej, gospodarczej i społecznej. Wszystkie te funkcje aparat partyjny powinien wykonywać w stałym, bezpośrednim kontakcie z masami, odnosząc się z najwyższą uwagą do ich opinii, krytyki i inicjatyw, walcząc z uporem i głębokim poczuciem odpowiedzialności działacza partyjnego, aby głos mas docierał do instancji i kierownictwa, aby opinia mas była z całą wagą rozpatrywana, słuszne postulaty i inicjatywy możliwie szybko realizowane, wynikające z życia mas zagadnienia rozwiązywane, aby pytania i wątpliwości ludzi pracy znajdowały szybką i prawidłową odpowiedź, a próby działania wroga — należyty odpór.

Pracownicy aparatu partyjnego powinni być informowani o całokształcie działalności instancji, brać udział w ocenie różnych odcinków życia terenu, w naradach, na których powinni wypowiadać swoje opinie jako współodpowiedzialni za pracę instancji partyjnej.

Aparat partyjny winien się rekrutować z ludzi o wysokich kwalifikacjach politycznych i zaletach moralnych.

KC zaleca Sekretariatowi zasilenie komitetów powiatowych, wielkozakładowych i miejskich — wykwalifikowanymi i doświadczonymi pracownikami KC i KW. Kierownicy aktyw aparatu partyjnego w terenie w znacznie większym niż dotąd stopniu — powinni rekrutować się spośród kadr aktywnego miejscowego wychowanego przez daną organizację partyjną.

5. Umocnienie kierowniczej roli partii łączy się ściśle z koniecznością zmiany stosunku partii i jej instancji do organizacji społecznych.

Masowe organizacje społeczne — związki zawodowe, ZMP, ZSCH — nie uchroniły się od poważnych biurokratycznych schorzeń i nie odgrywały w pełni właściwej roli jako organizacje wychowujące masy w duchu socjalizmu, reprezentujące robotników,

chłopów, młodzież i włączające miliony ludzi do udziału w rządzeniu krajem.

Samodzielność organizacji społecznych była często krępowana przez komenderowanie, naruszanie ich demokracji wewnętrznej i zastępowanie ich instancji przez instancje partyjne.

Organizacje społeczne nie mogą odgrywać roli transmisji partii do mas jednostronnie: powinny one równocześnie wyrażać demokratyczne dążenia mas, sygnalizować partii nastroje, bolączki, potrzeby poszczególnych warstw społeczeństwa, pobudzać twórczą krytykę i inicjatywę społeczną.

Partia powinna położyć kres opacznej praktyce komenderowania organizacjami społecznymi i urzędywistnie swój wpływ kierowniczy, ideologiczny i polityczny poprzez członków partii demokratycznie wybieranych do organów kierujących tymi organizacjami. Wzrost samodzielności tych organizacji przyczyni się do wzrostu ich autorytetu i zaufania w masach.

6. W ubiegłym okresie, w którym ugruntowała się kierownicza rola naszej partii we Frontie Narodowym, na ogół pomyślnie rozwijała się nasza współpraca z ZSL i SD.

Sojusznicze stronnictwa polityczne, posiadające własne demokratyczne i radykalne tradycje. ZSL posiada znaczny wpływ wśród części chłopów, SD wśród rzemieślników i części inteligencji.

W ramach Frontu Narodowego istnieje i istnieje będą szerokie możliwości rozwijania samodzielnej akcji i własnej inicjatywy ze strony sojuszniczych stronnictw i grup politycznych, zwłaszcza w sejmie i radach narodowych, na gruncie uznawanej przez nich kierowniczej roli klasy robotniczej i jej partii oraz wspólnego celu w walce o demokratyzację, o pokój, o zbudowanie socjalizmu.

Miliony ludzi wierzących, a wśród nich postępowe ugrupowania katolickie, wniosły swój wielki wkład w dzieło budownictwa socjalizmu w naszym kraju.

Świadczy to, że różnice światopoglądowe nie są przeszkodą w skupianiu wszystkich patriotycznych sił we Frontie Narodowym.

Front Narodowy rozwija się w toku wspólnej walki o realizację programu Frontu Narodowego przeciwko wszelkim tendencjom odśrodkowym i wstępnym, osłabiającym jedność narodu.

7. Partia stoi na stanowisku, że miernikiem oceny obywatela powinna być jego obecna postawa i praca. Nieuzasadnione i niesłuszne są uprzedzenia i przejawy nieufności do byłych członków Batalionów Chłopskich z okresu okupacji. Należy również zwalczać wszelkie formy dyskryminacji tych b. członków AK oraz b. żołnierzy polskich formacji wojskowych na Zachodzie, którzy rzetelnie pracują dla Polski Ludowej.

8. Partia zdecydowanie przeciwstawia się wszelkim przejawom nacjonalizmu i szowinizmu narodowego, zwalcza wszelkie przejawy dyskryminacji wobec obywateli, należących do mniejszości narodowych, stoi na stanowisku poszanowania całkowitej równości praw obywateli, niezależnie od narodowości, zapewnienia im warunków nieskrępowanego rozwoju oświaty i kultury w ich języku ojczystym i pełnego ich udziału w życiu państwowym, społecznym i politycznym kraju.

9. Demokratyzacja życia wewnątrzpartyjnego partii musi rozwijać się na gruncie ideologicznej i organizacyjnej jedności szeregów partyjnych. Jedność i zwartość partii krzepną tylko wówczas, kiedy wszyscy jej członkowie czują się współtwórcami jej polityki, współodpowiedzialnymi za jej działalność. Dlatego należy zapewnić swobodę szczerzego wypowiadania się członków partii, nieskrępowaną ideową dyskusję i wymianę zdań przenikniętą troską o sprawy partii. Tej wymianie zdań towarzyszyć musi świadoma i bezwzględna dyscyplina w wykonywaniu podjętych uchwał.

Ścieranie się poglądów na zebraniach partyjnych nie oznacza, że partia pogodzi się z głoszeniem we własnych szeregach poglądów sprzecznych z ideologią marksizmu-leninizmu, z generalną linią partii. Wypowiedzi i dyskusja na łamach prasy socjalistycznej powinny się mieścić w ramach ideologii marksizmu-leninizmu i pozostawać w zgodzie z generalną linią partii. Prasa partyjna i organizacje partyjne mają obowiązek ideologicznie zwalczać poglądy sprzeczne z ideologią marksizmu-leninizmu i z generalną linią partii; wówczas gdy członkowie partii głoszący szkodliwe i antypartyjne poglądy upierają się przy nich, należy stosować środki organizacyjne. Swoboda krytyki i dyskusji nie może być nadużywana dla celów sprzecznych z zasadami partii. Partia nie może się pogodzić ze stanowiskiem, że zwalczanie obcych i jawnie błędnych, czy wręcz wrogich poglądów na łamach prasy i na zebraniach, może zaszkodzić dyskusji i stłumić krytykę. Zwalczanie szkodzących spraw socjalizmu wrogich poglądów jest absolutnie konieczne dla utrzymania jedności partii, dla izolowania wroga klasowego, dla utrwalenia kierowniczej roli partii.

Partia winna czuwać nad stworzeniem warunków wszechstronnie sprzyjających nieskrępowanemu rozwojowi działalności naukowej i artystycznej służącej interesom budowy społeczeństwa socjalistycznego. Swoboda badań naukowych i twórczych poszukiwań oraz ścierania się poglądów, jest niezbędnym warunkiem postępu i rozwoju wszystkich gałęzi nauki.

Partia krzewiąc wśród pracowników nauki i kultury światopogląd marksizmu-leninizmu powinna przeciwstawiać się konsekwentnie wszelkiemu doktrynizmowi, dog-

matyzmowi i ograniczaniu swobody dyskusji naukowych oraz krępowaniu twórczości artystycznej odpowiadającej ideałom socjalistycznego humanizmu.

Cała partia powinna sobie uświadomić, że pełne wcielenie zasad leninowskich w życie to sprawa długotrwałego procesu, długotrwałej walki z tendencjami konserwatywnymi, ze skostnieniem i rutyną, to sprawa uporczywego łamania starych nawyków, gromadzenia nowych doświadczeń i konfrontowania ich z wymogami życia, to sprawa reedukacji i aktywności partyjnego i wszystkich członków partii, głębokiego przyswojenia przez nich poglądów leninowskich.

✱

Program działania naszej partii wyrasta z potrzeb i dążeń klasy robotniczej i narodu polskiego, wyrasta z idei ożywiających cały międzynarodowy ruch robotniczy, który po XX Zjeździe KPZR wszedł w nowy okres rozwoju.

Uchwały XX Zjazdu otwierające nowe perspektywy ruchu robotniczego na całym świecie dla walki z niebezpieczeństwem wojny, która wobec powstania i umocnienia się światowego systemu socjalistycznego przestała być nieunikniona, uchwały otwierające przed ruchem robotniczym nowe perspektywy i drogi walki o socjalizm stały się potężnym bodźcem dla pracy i walki

naszej partii, dla wszystkich partii komunistycznych i robotniczych na całym świecie, wzmacniając więź międzynarodowej solidarności i siły bojowe klasy robotniczej.

Jest historyczną zasługą KPZR, że podejmując śmiało i zdecydowaną walkę przeciwko odstępstwom od zasad leninowskich — kultowi jednostki i jego konsekwencjom — pobudziła wszystkie partie komunistyczne i robotnicze do krytycznej oceny i analizy ich własnej działalności, do zerwania z dogmatyzmem, do twórczego stosowania marksizmu-leninizmu w poszukiwaniu swoistych dla każdego kraju dróg do zwycięstwa socjalizmu.

Partia nasza, wierna ideologii marksizmu-leninizmu, korzystając z historycznych doświadczeń KPZR i innych bratnich partii i wyrażając jak najpełniej narodowe interesy Polski, rozwiązuje zadania budownictwa socjalistycznego zgodnie z warunkami i potrzebami naszego kraju.

Partia nasza, świadoma tego, że walka o interesy klasy robotniczej, o pokój i ugruntowanie niepodległości jest sprawą całego międzynarodowego proletariatu, dąży do zacieśnienia więzi solidarności i współpracy z KPZR i wszystkimi bratnimi partiami, widząc w tym niezawodną gwarancję pokrzyżowania zamysłów imperializmu i reakcji, gwarancję utrwalenia pokoju i zwycięstwa socjalizmu.

Przodujący ośrodek boryka się z trudnościami

Na powiatowym zebraniu pracowników służby zdrowia w Śremie, srebrną odznaką honorową III stopnia PCK za najlepszą pracę w powiecie w dziedzinie oświaty sanitarnej został odznaczony kierownik Ośrodka Zdrowia w Kórniku, dr Leon Langer, a odznaką brązową — pielęgniarka Zofia Rybak.

Praca personelu ośrodka jest wzorowa. Lekarze Langer i Haremski zbadali 2133 dzieci, w tym 60 udających się na kolonie letnie. Wygłoszono również 17 pogadek na temat czystości osobistej i 6 odczytów ogólnych przez miejscowy radiowęzeł. W przychodni dentystycznej 180 dzieciom udzielono koniecznych zabiegów.

Okazuje się, że mieszkańcy wsi wzywają lekarzy do domu częściej niż chorzy z miasta. Tymczasem lekarze mają bardzo utrudniony dojazd ze względu na brak służbowego samochodu. O wehikuł ten dopraszają się bezskutecznie od kilku lat. Ile to nieraz czasu straci lekarz na dojazd do kołchozów, a ile naciępią się chorzy, czekając godzinami na pomoc.

Ośrodek Zdrowia w Kórniku spełniałby w zupełności swoje zadania, gdyby posiadał etat trzeciego lekarza lub przynajmniej felerzera, który utrzymywałby stały dyżur podczas wyjazdów lekarzy w teren.

Ośrodek odczuwa dotkliwie brak wszelkiego rodzaju lamp naświetlonych np. zwykłej kwarcowej. Niech Wydział Zdrowia WRN przeanalizuje, czy zwrot kosztów za przejazdy do naświetleń nie przewyższa wydatków wyposażenia kórnickiego ośrodka w te urządzenia...

Gabinet dentystyczny obsługują 2 dentystki. Niestety — nie mogą sprostać zadaniu, szczególnie jeżeli chodzi o leczenie próchnicy u dzieci szkolnych. Cierpi na nią około 2000 chłopców i dziewcząt. Pracę utrudnia w wysokim stopniu brak fotela dentystycznego i elektrycznej wiertarki (wierćta są ponadto niskiej jakości). Wiertarki „deptane” powinny już wreszcie spocząć w lamusie.

Ośrodek powinien mieć podłączone laboratorium, umożliwiające przeprowadzenie podstawowych badań koniecznych dla sprawnej i skutecznej opieki nad chorymi.

Kończymy apostofofą do Wydziału Zdrowia WRN: pełna poświęcenia praca lekarzy i personelu nie zastąpi braków w sprzęcie. (now)

Echa naszych notatek

„Potrzeba przeprowadzenia kapitalnego remontu w kinie „Zorza” w Kórniku jest nam znana” — tak zaczyna się wyjaśnienie Okręgowego Zarządu Kln w Poznaniu w sprawie naszych notatek pt. „Nieprzekonani” i „Mokre kino”. Dalej dowiadujemy się, że kapitalny remont (z braku obecnie funduszy) może nastąpić najwcześniej w przyszłym roku. Natomiast największą bolączką kina kórnickiego — przeciekający dach — będzie usunięta w III kwartale br.

Nowe domy kultury

Wiele wsi i gromad w powiecie krotoszyńskim przystąpiło do budowy świetlic i domów kultury.

I tak w Roszkach rozpoczęto budowę Wiejskiego Domu Kultury (koszty wyniosą ponad 350 tys.). Większość prac wykonują mieszkańcy w czynach społecznych.

Daleko zaawansowana jest budowa podobnego obiektu w Świnkowie. Koszt budowy wyniesie ponad 250 tys. zł. Również i tu miejscowe społeczeństwo nie szczędzi wysiłków, aby jak najrychlej oddać tę placówkę do użytku.

Także we wsi Chwaliszew powstanie Wiejski Dom Kultury. Większość materiałów budowlanych jest już zwieziona, jednak dotąd nie zatwierdzono projektu budowy. (fk)

Kina

Kalisz — Wolność: „Klub Piekawicki”. Stylowe: „Warszawska Syrena”. Ostrowo — Przodownik: „Karawana”. Słońce: „Diabeł wcielony”. Gnieźno — Polonia: „Dzieci partyzanta”. Lech: „Rekrut Bum”. Leszno — Sportowiec: „Nasz dyrektor”.

Radio

PROGRAM I
Fała 1322 m
15.30 — aud. dla dzieci starszych, 16.05 — muzyka, 16.15 — z operetki radzieckiej, 16.45 — pog. filozoficzna, 17 — utwory skrzypcowe, 17.20 — aud. aktualna, 17.30 — ludowe pieśni chińskie, 17.40 — utwory kompoz. swajcarskich, 18.20 — przegląd wydarzeń kult. za granicą, 18.50 — koncert życzeń, 20.30 — aud. dla wsi, 20.40 — koncert ork. Mantovano, 21.10 — koncert Chopinowski, 21.40 — „Ostatnie barykady”: fragm. opow. J. Ziwińskiego, 22 — muz. taneczna. Wiadomości: 5.05, 6, 7, 8, 8.30, 16, 20 i 23.

Dziś rano po tych pustych jeszcze niedawno schodach tupwały już zwawo nóżki wolsztyńskich cztero- i pięcioletków. Oczekiwany od dawna przez wszystkie pracujące mamy Żłobek Miejski otworzył w dniu pierwszego sierpnia swoje — lśniąco czystością — pokoiki na przyjęcie najmłodszych mieszkańców Wolsztyna.

Duże uznanie należy się ojcom miasta za pomysłów „wygospodarowanie” pomieszczeń dla żłobka: budynek zajęty był uprzednio przez biura Wydziału Oświaty, którego pracownicy zmieścili się obecnie w lokalach nieco mniej przestronnych.

Wolsztyńscy malcy mają więc do swojej dyspozycji: lśniąco-białą mebelkę — jaśniejącą, zaopatrzoną w najprzeróżniejsze misie, śliżki, tramwaje, konie i piłki — bawialnię, kilka dostosowanych do wymogów wieku — sygnali i własny gabinet lekarski, izolatkę, łazienkę i ogródek. Mamusie zaś mają specjalny garaż na wózki, którymi ich pociechy „dojeżdżają” i, zapewniwszy spokój przy pracy. Pod opieką wykwalifikowanego pedagoga — kierowniczki Leokadii Grajewskiej ich maleństwo na pewno dobrze się czują. (Kaj)

Kiedy Chodzież otrzyma szkołę?

W ub. roku w Chodzieży powstał społeczny komitet budowy szkoły podstawowej. Zrozumiałe, że miejscowe społeczeństwo miasta jest bardzo zainteresowane budową tego obiektu.

Nie można tego powiedzieć, niestety, o kierownictwie Woj. Zarządu Inwestycji Szkolnych oraz o Biurze Projektów, które nie zainteresowały się dotąd postulatami wysuniętymi przez chodzieżan co do architektury budynku szkolnego. W związku z tym narzucony został projekt budowy, którego opracowanie kosztować będzie 150 tys. zł. Projekt inż. Muszyńskiego odrzucono, bo był za drogi — 80 tys. zł. Mieszkańcy Chodzieży zwracają się do Przewodn. Komitetu Budowy Szkoły i Prezydium PRN w Chodzieży z prośbą o osobistą interwencję w Prez. WRN w Poznaniu. Chodzi o to, aby budowa szkoły, która stała na martwym punkcie została ukofeczona w terminie. H. BEDNARZ